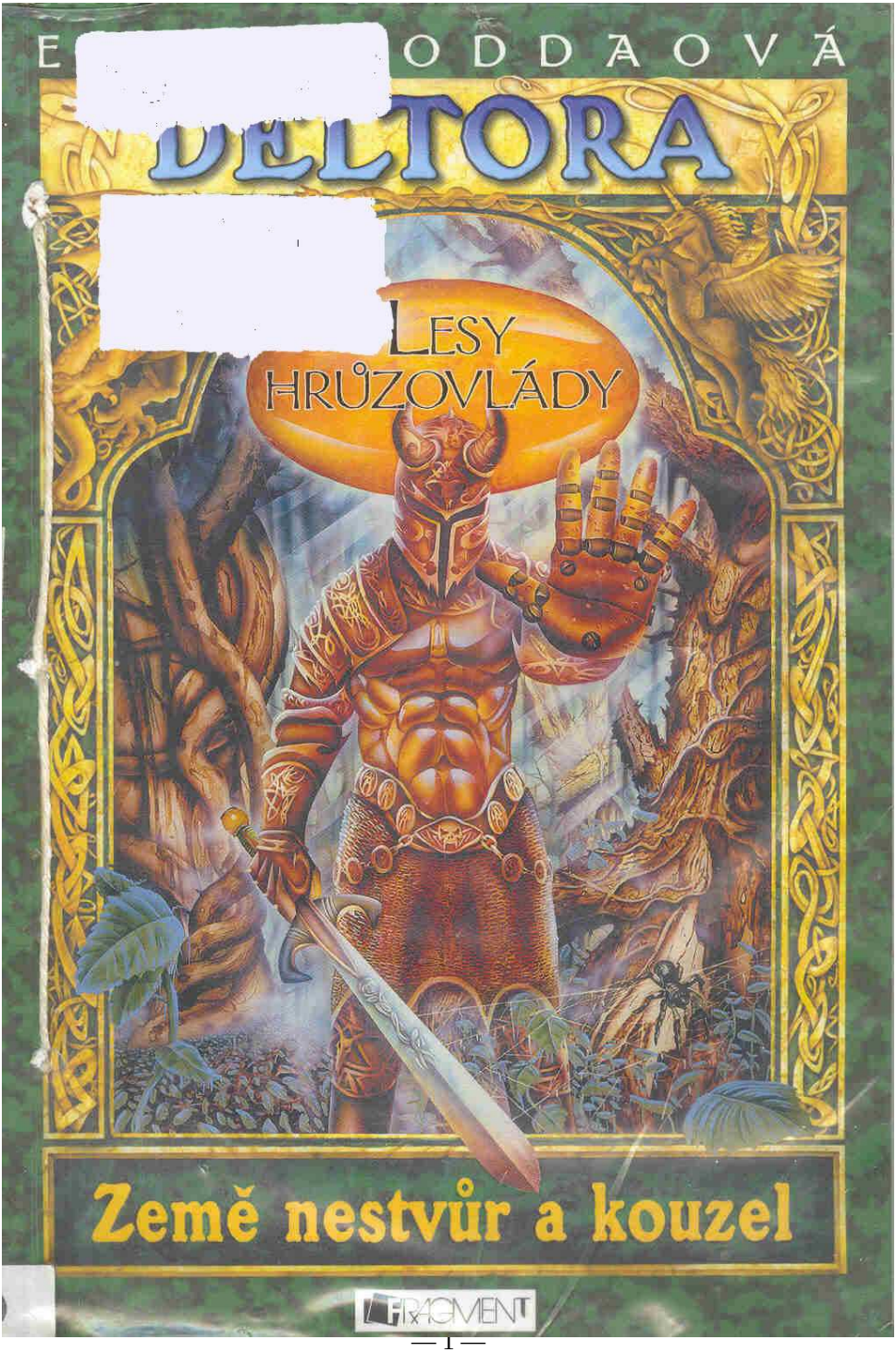
E [redacted] ODDAOVÁ

DELTORA

LESY HRŮZOVLÁDY

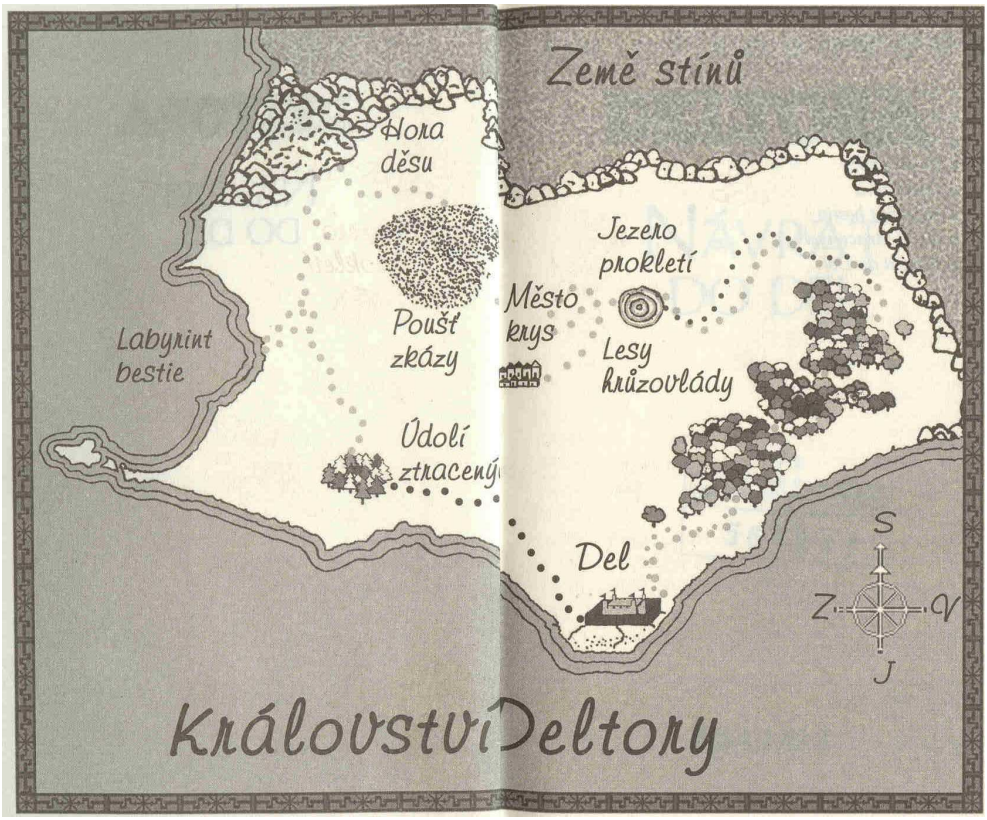
Země nestvůr a kouzel

FRAGMENT

EMILY RODDAOVÁ

DELTORA

LESY HRŮZOVLÁDY

SÁGA DELTORA

1 - Lesy hrůzovlády
2 - Jezero prokletí
3 - Město krys
4 - Poušť zkázy
5 - Hora děsu
6 - Labyrint bestie
7 - Údolí ztracených
8 - Návrat do Del

OBSAH

ČÁST PRVNÍ: KOUZELNÝ PÁS DELTORY
1. Nový král ……3
2. Kouzelný pás Deltory ……7
3. Útěk ……..10
4. Kovárna ……13
5. Nepřítel útočí ……16
6. Přátelé na život a na smrt …….…….19
7. Zrada ……..22

ČÁST DRUHÁ: POD NADVLÁDOU STÍNŮ
8. Lief ……26
9. Tajemství ……..30
10. Rozhodování ……...33
11. Pozor! ……...….36
12. Wennbar 39
13. Hnízdo 43
14. Tma 46
15. Lilie života 49
16. Topas 52

Translation © Olga Machútová, 2004 České vydání © Fragment, 2004
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného svolení majitelů práv.

ISBN 80-7200-888-9 (1. vydání, 2004)

ČÁST PRVNÍ: KOUZELNÝ PÁS DELTORY

1. NOVÝ KRÁL

Jarred stál nepozorovaně v davu, který se mačkal ve velkém sále královského paláce. Opíral se o mramorový sloup, ještě celý unavený a zmatený. Byla právě půlnoc. Výkřiky a údery zvonů ho vyhnaly z postele. Rychle si natáhl něco na sebe a přidal se k zástupu šlechticů, kteří pospíchali do sálu.

„Král je mrtvý," šeptali si lidé. „Mladý princ teď bude korunován!".

Jarred to stále nechápal. Král Deltory, proslulý svým dlouhým spleteným plnovousem a zlatým rouchem, zemřel na záhadnou horečku, která jej zmáhala po několik týdnů. Už nikdy se nebude jeho hluboký, dunivý hlas rozléhat chodbami paláce. Už nikdy nebude rozesmátý sedět za stolem v hodovní síni.

Král Alton byl mrtvý, stejně jako jeho žena, královna, která zemřela nedlouho před ním. Nemoc si je vzala oba. A teď…

„Teď bude králem Endon," pomyslel si Jarred. Nevěřícně potřásl hlavou. S Endonem byli přátelé již od dětství. Ale přesto mezi nimi byl propastný rozdíl.

Zatímco Endon pocházel z královského rodu a byl princ, Jarredův otec sloužil králi jako jeho věrný sluha. Zemřel však dříve, než Jarred oslavil čtvrté narozeniny.

Jarred se stal Endonovým společníkem, aby nebyl mladý princ osamělý. Vyrůstali spolu jako bratři. Společně se učili, společně škádlili strážné a společně přemlouvali služebné v kuchyni, aby jim daly nějakou sladkost. A hráli si spolu v rozlehlých zahradách kolem paláce.

Ostatní děti žijící v paláci — synové a dcery šlechticů a sloužících — si směly hrát jen ve svých vlastních pokojích a v určených prostorách zahrady. Podle zvyklostí, které se v paláci dodržovaly, je Endon a Jarred nesměli ani zahlédnout, kromě svátků, kdy se s nimi mohli setkat ve velké palácové síni. A tak ti dva dělali, co mohli, aby se nějak zabavili.

Měli třeba svou tajnou skrýš — obrovský dutý strom poblíž zámeckých bran. V něm se schovávali před starou, úzkostlivou a věčně nespokojenou chůvou Mínou. A také před Prandinem, královým vrchním rádcem, vysokým, štíhlým a nerudným mužem, kterého neměli nijak v lásce.

Někdy spolu závodili v lukostřelbě. Hráli spolu na mířenou — vítězem byl ten, kdo se jako první trefil šípem do místa, kde se nejvyšší větev dutého stromu rozdvojovala.

Vymysleli si tajnou šifru, aby si mohli předávat vzkazy, vtipy a varování přímo před nosem svých vychovatelů, Míny a Prandina. Jarred se třeba schovával v dutině starého stromu, protože ho Mína nutila polknout lžíci rybího tuku, který nesnášel. Endon šel jakoby náhodou kolem a upustil na zem lístek se vzkazem tak, aby na něj Jarred dosáhl.

Takový vzkaz zdánlivě vypadal jako holý nesmysl a nikdo z paláce by také neuhodl, co znamená, i kdyby ho náhodou sebral dřív než Jarred. Jeho kód byl přitom úplně jednoduchý.

K rozluštění vzkazu stačilo jen přepsat znovu celý text a vynechat při tom všechny slabiky „EL“.

NECHOĎDOKUCHYNĚJETAMMÍNA

Pak už zbývalo jen rozdělit písmena na slova, která by dávala smysl.

NECHOĎ DO KUCHYNĚ. JE TAM MÍNA.

*

Ale jak Endon a Jarred dorůstali, zbývalo jim na společné hry méně a méně času. Museli se stále více věnovat různým úkolům a povinnostem.

Spoustu hodin strávili tím, že se učili Pravidla — tisíce zákonů a zvyků, jimiž se řídil život královské rodiny. A Pravidla řídila i to, jak žili oni sami.

Podle Pravidel jim služebné splétaly jejich dlouhé vlasy a ovíjely je zlatými stuhami, což Endon na rozdíl od Jarreda snášel trpělivě. Nebo se celé hodiny učili z rozžhaveného železa kovat meče a štíty. První král Deltory byl kovář a Pravidla kázala, aby bylo jeho řemeslo zachováno.

Každý den pozdě odpoledne měli pro sebe drahocennou hodinku volného času. Jediné, co nesměli, bylo lézt na vysokou zeď, kterou byly obehnány zámecké zahrady, nebo projít do města, jež leželo za branami paláce. Princ Deltory, stejně jako král a královna, se totiž nikdy nestýkali s obyčejnými lidmi. To bylo jedno z nejvýznamnějších pravidel života královské rodiny.

Jarred měl někdy sto chutí právě tohle pravidlo porušit. Ale Endon, tichý, svědomitý a poslušný, ho úpěnlivě přemlouval, aby ho ani nenapadlo na zeď lézt.

„Je to zakázané," říkával. „A Prandin se už beztak obává, že na mě máš špatný vliv, Jarrede. Řekl to i mému otci. Jestli porušíš Pravidla, vyženou tě. A to já nechci."

Jarred to také nechtěl. Věděl, že by mu Endon velmi chyběl. A kam by vlastně šel, kdyby musel opustit palác? Byl to jediný domov, který měl. A tak se snažil krotit svou zvědavost a město za zdí pro něj zůstávalo stejným tajemstvím, jakým bylo pro prince.

Fanfáry křišťálových trubek náhle přerušily nit Jarredových myšlenek a on se tak jako všichni ostatní otočil čelem k zadní části sálu.

Endon kráčel mezi dvěma řadami vojáků královské gardy, kteří byli oblečeni ve slavnostních bleděmodrých uniformách zdobených zlatem.

Chudák Endon, napadlo Jarreda. Určitě se trápí.

Přál si, aby mohl být vedle svého přítele a mohl ho utěšit v jeho smutku. Ale nikdo ho nepřivolal. Místo něj teď po Endonově pravici důstojně kráčel vrchní rádce Prandin.

Jarred se na Prandina s nechutí zadíval. Dnes vypadal ještě vyšší a hubenější než obvykle. Měl na sobě dlouhý purpurový plášť a v rukou nesl něco, co vypadalo jako truhlice překrytá zlatou látkou. Při chůzi měl hlavu vystrčenou dopředu, takže připomínal ohromného dravého ptáka.

Endonovy oči byly zastřené smutkem a v upjatém stříbrném kabátci s vysokým, drahokamy zdobeným límcem vypadal bledý a drobný. Ale statečně držel hlavu zpříma, jak ho tomu vždycky učili.

Celý život ho připravovali na tuto chvíli. „Až zemřu, staneš se králem, můj synu," řekl mu jeho otec mnohokrát. „Musíš dostát svým povinnostem."

„Splním svůj úkol, otče," odpovídal poslušně Endon. „Až přijde čas, udělám, co se ode mne očekává."

Ale ani Jarred, ani Endon netušili, že ta chvíle nastane tak brzy. Král byl silný a zdravý a zdálo se, že bude žít navěky.

Endon došel do přední části sálu a pokračoval vzhůru po schodech k trůnu. Když vystoupal nahoru, otočil se a pohlédl na zástup tváří.

„Je tak mladý," zašeptala nějaká žena poblíž Jarreda své sousedce.

„Pssst," napomenula ji ta druhá. Je to přece právoplatný následník." Při tom nervózně pohlédla Jarredovým směrem. Jarred ji nepoznal, ale uvědomil si, že ona ho zná. Možná se bála, že by mohl Endonovi říct, jak byla její přítelkyně neuctivá. A tak raději rychle odvrátil pohled.

Křišťálové trubky se znovu rozezněly a davem se začal nést tichý, vzrušený šepot.

Prandin položil záhadný předmět na stolek vedle trůnu. Pak stáhl zlatou látku a odhalil skleněnou skříňku. Pomalu ji otevřel a vytáhl z ní něco leskléhо a třpytivého.

Byl to Kouzelný pás Deltory. V davu to zašumělo, Jarred vzrušením ani nedýchal. Odmalička o Kouzelném pásu slýchal, ale ještě nikdy ho na vlastní oči neviděl.

A teď ho měl přímo před sebou, krásný a tajemný. Ten starobylý předmět po tisíce let ochraňoval Deltoru před vpádem krutého Pána stínů, který vládl zemi za Velkými horami.

Pás zdobilo po celé jeho délce sedm překrásných drahokamů a v Prandinových kostnatých rukou vypadal jako křehká krajka. Ale Jarred dobře věděl, že je vyroben z té nejpevnější oceli a že každý ze sedmi drahokamů má svůj jedinečný podíl na kouzlu, které po staletí chránilo Deltoru.

Prvním z drahokamů v Pásu byl topas, zlatý jako zapadající slunce, který byl symbolem věrnosti. Následoval ametyst, symbol pravdy, připomínající svou barvou fialky rostoucí na březích řeky Del. Diamant, čirý a jiskřivý jako kus ledu, představoval čistotu a sílu. Elbait, zelený jako bujná tráva, byl symbolem cti. Vedle něj byl v Pásu zasazen lazurit, nebeský kámen, temně modrý jako noční obloha se stříbrnými hvězdami, a pak rubín, rudý jako krev, pro štěstí. Opál jako symbol naděje, třpytící se všemi barvami duhy, byl kamenem sedmým a posledním.

Když Prandin přistoupil k Endonovi, aby mu Pás připnul, všichni přítomní zatajili dech. Rádce si při zapínání počínal velmi neobratně a navíc stál hodně daleko. Skoro jako by se něčeho bál, podivil se Jarred. Ale čeho?

Vtom spona zacvakla a Jarredova nevyřčená otázka byla zodpovězena. Prandin uskočil, ozvalo se zapraskání a ve stejném okamžiku se Pás rozzářil jasněji než tisíc sluncí.

Drahokamy žhnuly jako oheň a svým duhovým třpytem ozářily celý sál. Lidé vykřikovali, odvraceli se a zakrývali si oči před ostrým světlem.

Endon stál se vztyčenými pažemi uprostřed záblesků světel. Už to nebyl ten mladík se smutnýma očima. Kouzelný pás potvrdil, že Endon je právoplatným následníkem trůnu Deltory. Jedině on teď mohl využívat tajemství, kouzlo a sílu Pásu.

Ale bude Endon kouzelnou sílu Pásu skutečně užívat? — napadlo najednou Jarreda. A využíval ji Endonův otec? Vykonal král Alton někdy něco jiného, než že jen dodržoval kdysi dávno stanovená Pravidla?

Jarred pozoroval, jak jas drahokamů pomalu pohasíná. Mladý král si pak Pás odepnul a předal ho Prandinovi. Sledoval, jak Prandin, nyní již s úsměvem, ukládá Pás zpět do skleněné skříňky.

Jarred věděl, co se teď s Pásem stane. Podle Pravidel bude odnesen zpět do komnaty v nejvyšším poschodí zámecké věže. Dveře komnaty budou uzamčeny třemi zlatými zámky. A tři strážci ve zlatých uniformách budou ve dne v noci hlídkovat přede dveřmi.

A potom… Život půjde dál tak jako dřív. Ve skutečnosti to bude Prandin a ostatní vládnoucí úředníci, kdo bude rozhodovat o celém království.

Nový král se bude účastnit obřadů a hodů, smát se klaunům a provazochodcům ve velkém sále, střílet lukem a udržovat kovářské řemeslo. Bude trpělivě sedět celé hodiny, když mu budou služebné splétat vlasy a jednoho dne i plnovous. A bude také podepisovat nespočet dlouhých dokumentů a opatřovat je královskou pečetí. Bude zkrátka žít podle Pravidel.

Za několik málo let se ožení s nějakou mladou ženou, kterou mu Prandin vybere. Bude to dcera z urozené rodiny, která stejně jako Endon za celý svůj život nikdy neopustila palác. Narodí se jim dítě, které po Endonově smrti nastoupí na jeho místo. A to dítě si také připne Kouzelný pás jen jedenkrát v životě, než jej zas pečlivě uzamknou ve věži.

Té noci si Jarred poprvé v životě položil otázku, jestli je to tak správně. Poprvé uvažoval o tom, jak a proč byl Pás vyroben. Poprvé začal pochybovat, zda je rozumné nechávat takovou sílu ležet ladem v komnatě ve věži.

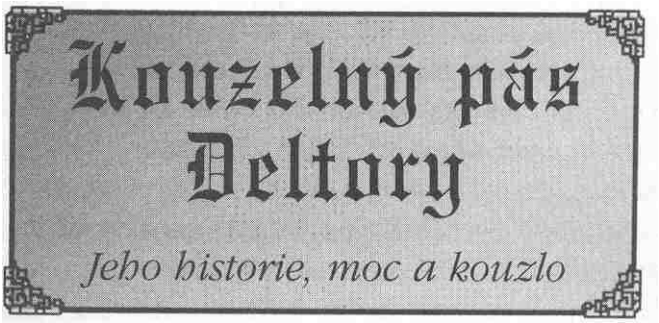
Vždyť místa, která by měl Pás ochraňovat, leží nepovšimnuta venku za vysokými zdmi paláce.

Jarred nepozorovaně vyklouzl z velké síně a utíkal po schodech do zámecké knihovny. Tohle také udělal poprvé v životě — nikdy totiž neměl studium v lásce.

Ale bylo tu něco, čemu potřeboval přijít na kloub. A knihovna byla jediné místo, kde mohl najít odpověď na svoje otázky.

2. KOUZELNÝ PÁS DELTORY

Po několika hodinách hledání Jarred konečně našel knihu, o které si myslel, že by mu mohla pomoci. Byla potažená vybledlou světlemodrou látkou a zlatý nápis navrchu byl už úplně nečitelný. Nadpis uvnitř knihy byl ale stále velmi zřetelný:

Tahle knížka se vůbec nepodobala krásným, ručně malovaným knihám, z nichž se Jarred a Endon učili, ani mnoha dalším objemným svazkům, kterých byly v knihovně plné regály.

Kniha o Kouzelném pásu byla malá, tenká a celá zaprášená. Endon ji objevil v nejtmavším koutě knihovny zastrčenou mezi stohy papírů. Jako by tam knihu někdo schoval, aby ji už nikdy nikdo nenašel.

Jarred ji opatrně vzal a posadil se ke stolu. Chtěl ji přečíst od začátku až do konce, což mu mohlo trvat celou noc. Věděl však, že v tuto dobu ho v knihovně nikdo nevyruší. Nikdo se po něm nebude shánět. Věděl, že podle Pravidel Endon odešel z velké síně přímo do kaple, kde leží tělo jeho otce obklopené hořícími svícemi. Nový král pak bude muset zůstat v kapli sám až do svítání.

Ubohý Endon, povzdechl si Jarred. Je tomu sotva pár dní, co truchlil pro svou matku. Teď zůstal na světě úplně sám, stejně jako já. Aspoň že máme jeden druhého, přítele na celý život. Budu Endona ochraňovat, jak nejlépe budu umět.

Ale před čím ho budu ochraňovat?

Ta otázka se mu ostře zaryla do mysli jako nůž. Nechápal, proč se najednou začal o Endona tolik bát. Kdo nebo co by mohlo ohrozit všemocného krále Deltory?

Asi už jsem unavený, když mám takové pochmurné představy, pomyslel si Jarred.

Netrpělivě zavrtěl hlavou a zapálil novou svíčku, aby v té tmě vůbec něco viděl. Ale vzpomínka na Prandinův slabounký úsměv ve chvíli, kdy novému králi odebral Kouzelný pás, se neustále vracela do jeho mysli jako hrozný sen. Zamračeně se sklonil nad knížku, nalistoval první stránku a začal číst.

† Za dávných časů býval lid Deltory rozdělen na sedm rodů. Rody si hájily hranice svého území, ale jinak spolu nebojovaly. Každý z rodů vlastnil překrásný drahokam pocházející z hlubin země, talisman obdařený zvláštní silou.

† Jednoho dne však nepřítel ze Země stínů zatoužil po Deltoře a napadl ji. Rody se nedokázaly sjednotit. Bez pomoci ostatních nemohl žádný z nich útok nepřítele odrazit a porážka se zdála být stále neodvratnější.

† Naštěstí i lid Deltory si časem našel svého hrdinu. Jmenoval se Adin a byl to obyčejný kovář, který se živil výrobou mečů, brnění a podkov. Měl však dar nesmírné síly, odvahy a chytrosti.

† Jedné noci měl Adin zvláštní sen. Viděl v něm honosný pás složený ze sedmi tepaných ocelových medailonů, tenkých jako hedvábí, které byly spojeny jemným, pevným řetězem. V každém medailonu byl zasazen jeden ze sedmi drahokamů Deltory.

† Adin si uvědomil, že to, co viděl ve snu, bylo znamení. Pracoval tajně po mnoho měsíců, aby vyrobil zvláštní pás, který se mu ve snu zjevil. Pak se vydal na dlouhou cestu. Navštívil postupně jednotlivé rody a přesvědčil je, aby svůj talisman nechaly připevnit k pásu.

† Zpočátku byli nedůvěřiví a ostražití. Už dlouho se však zoufale snažili zachránit svoji zemi, a tak nakonec všichni sou-

hlasili. Síla rodu vzrostla, jakmile byl jeho drahokam vsazen do pásu. Lidé však zatím svou sílu tajili a vyčkávali, až přijde jejich chvíle.

† Když byl pás konečně úplný, Adin si ho připnul kolem pasu a tu se z něj rozlila záře jasná jako slunce. Rody Deltory se spojily do ohromné armády a v čele s Adinem vyhnaly nepřítele ze své země.

† Tak se Adin stal prvním králem sjednocené Deltory a vládl své zemi dlouho a moudře. Nikdy se nad nikoho nevyvyšoval a nezapomínal, že je to právě důvěra lidí, co mu dává sílu, kterou má. Nezapomínal také, že i když se jim podařilo vyhnat nepřítele z Deltory, nezničili ho úplně. Věděl, že Pán stínů je vychytralý a lstivý a jeho zloba a závist nepohasne ani za tisíc let. Adin proto nosil pás stále při sobě a nikdy jej nespouštěl z očí…

Jarred hltal větu po větě. Čím víc toho přečetl, tím byl znepokojenější. Ačkoli měl v kapse tužku a kousek papíru, nemusel si nic zapisovat. Slova z knihy jako by se mu nesmazatelně vtiskla do paměti. Dozvěděl se toho mnohem víc, než čekal. Nejen o Kouzelném pásu, ale i o tom, jak vznikla Pravidla.

† Prvním, kdo pás odložil, byl král Elstred, Adinův vnuk. Ve čtyřiceti letech mu začal být malý a nepohodlný, protože se mu ocel nepříjemně zařezávala do kulatého bříška. Elstredův vrchní rádce jej chtěl uklidnit, a tak svého krále přesvědčil, že by se pás měl stejně nosit jen při slavnostních příležitostech. Elstredova dcera, královna Adina, převzala zvyk svého otce, takže během celé své vlády si pás oblékla jen pětkrát. Její syn, král Brandon, ho měl na sobě dokonce pouze třikrát. A nakonec se stalo zvyklostí, že si král připnul pás jen jedinkrát v životě, v den, kdy nastoupil na trůn…

† Vrchní rádce pak přiměl krále Brandona, aby si nechal od raladských stavitelů postavit na pahorku uprostřed města Del ohromný, honosný palác. Královská rodina se do něj přestěhovala ze staré kovárny a postupně se stalo zvykem, že členové

královské rodiny přestali vycházet do města a zůstávali ukryti za zámeckými zdmi, kde je nemohlo nic ohrozit…

Když Jarred konečně zavřel knihu, bylo mu úzko z toho, co si právě přečetl. Svíčka už dohořela a oknem do knihovny prosvítaly první sluneční paprsky. Zůstal ještě chvíli sedět a. přemýšlel. Pak si honem strčil knížku pod košili a spěchal za Endonem.

*

Kaple se nacházela v podzemí odlehlé části paláce. Bylo tam úplné ticho a dost chladno. Tělo krále Altona leželo obklopené svícemi na mramorovém podstavci uprostřed místnosti. Endon klečel u svého otce se svěšenou hlavou.

Když Jarred náhle vpadl dovnitř, zvedl Endon hlavu. Oči měl červené od pláče. „Neměl bys sem chodit, Jarrede," zašeptal. Je to proti Pravidlům."

Jarred sotva popadal dech. „Už svítá. A já s tebou musím mluvit."

Endon se pomalu postavil a přistoupil k němu. „O co jde?" zeptal se potichu.

Jarred měl hlavu plnou toho, co si právě přečetl. Slova se z něj jen valila. „Endone, měl bys nosit Kouzelný pás pořád, tak jako králové a královny Deltory v dávných dobách." Endon se tvářil zmateně.

„Pojď!" naléhal na něj Jarred a chytil ho za paži. „Vezmeš si ho hned teď."

Ale Endon jen váhavě zakroutil hlavou. „Víš přece, že to nemohu udělat, Jarrede. Podle Pravidel…"

Jarred netrpělivě dupnul. „Zapomeň na Pravidla! Je to jen pár zvyků, které se vytvořily během mnoha let a které vrchní rádcové povýšili na zákony. Může to být opravdu nebezpečné, Endone! Proč myslíš, že byl každý nový vládce Deltory slabší než ti před ním? Tohle musí přestat a budeš to ty, kdo se o to zaslouží! Až dostaneš Pás zpět a oblékneš ho, půjdeme spolu do města, mezi obyčejné lidi."

Mluvil příliš rychle a příliš rozrušeně. Endon před ním zamračeně couval. „Asi jsi nemocný, příteli," zašeptal nervózně. „Nebo se ti něco zdálo."

„Kdepak!" trval na svém Jarred. „To ty žiješ ve snech. Měl bys vidět, jak to vypadá za branami paláce — ve městě a třeba i dál."

„Vždyť já město znám, Jarrede," přesvědčoval ho Endon. „Dívám se na něj z okna každý den. Je nádherné."

„Ale nechodíš mezi lidi a nehovoříš s nimi."

„Samozřejmě že nechodím! Pravidla to zakazují!“ rozčílil se Endon. „Ale vím, že je všechno v pořádku.“

„Nevíš nic — jen to, co ti namluví Prandin!“ vykřikl Jarred.

„To snad stačí, ne?“ Studený hlas prořízl vzduch jako ostrá ocel.

3. ÚTĚK

Endon i Jarred se polekaně otočili ke dveřím, ve kterých stál Prandin. Jeho oči, upřené na Jarreda, sršely nenávistí.

Jak se opovažuješ ty, obyčejný sluha, nabádat krále, aby zanedbával své povinnosti a porušoval Pravidla?“ zasyčel výhružně Prandin a s kamennou tváří pomalu kráčel do kaple. „Vždycky jsi mu záviděl. A teď, když vládne celé Deltoře, ho chceš nadobro zničit. Zrádce!“

„To není pravda!“ zvolal Jarred a otočil se znovu k Endonovi. „Prosím, věř mi!“ žádal ho naléhavě. „Jde mi jen o tvoje dobro.“ Ale Endon se od něj vystrašeně odvrátil.

Jarred strčil ruku pod košili, aby Endonovi ukázal knihu, kterou přečetl. Jedině tak mu mohl dokázat, že si nic nevymyslel.

„Pozor, vaše veličenstvo! Má nůž!“ křikl najednou Prandin, přiskočil k Endonovi a skryl ho pod svůj plášť.

„Vrah! Zrádce! Stráže, rychle sem! Stráže!“ volal Prandin co nejhlasitěji.

Jarred zůstal na chvíli stát jako přimrazený. Pak ale uslyšel poplašné vyzvánění, výstražné výkřiky a těžkopádný dupot stráží spěchajících do kaple. Viděl také Prandinův škodolibý, vítězný úsměv. Uvědomil si, že Prandin konečně dostal příležitost, na kterou tak dlouho čekal — příležitost zbavit se Jarreda nadobro.

Bylo mu jasné, že musí uprchnout. Bez rozmýšlení Prandina odstrčil a vyrazil z kaple jako vítr nahoru po schodech. Utíkal do zadní části paláce, kde vrazil do ohromné, tmavé kuchyně. Kuchaři právě začínali rozdělávat oheň v ohromných pecích. „Zrádce! Chyťte ho! Zastavte ho!“ slyšel za sebou výkřiky strážných.

Ale kuchaři se o to ani nepokusili. Nenapadlo je, že by Jarred mohl být ten, koho stráže pronásledují. Byl přítelem mladého krále a kuchtíci ho znali odmalička. A tak jen stáli a dívali se, jak Jarred proběhl kuchyní, rozrazil venkovní dveře a zmizel v zahradě.

Kolem paláce nebyla ani noha, až na starce v roztrhaných šatech, který vysypával zbytky jídla a další odpad z kuchyně do vozu taženého koněm. Muž vůbec nezpozoroval, jak se Jarred vrhl do hustých keřů rostoucích podél zámeckých zdí, v nichž se mohl dobře skrýt.

Jarred se přikrčil a proplížil se mezi keři až před palác. Pak rychle dokličkoval k obrovskému stromu poblíž zámeckých bran, v jehož dutině se za starých časů s Endonem tak často schovávali před Mínou.

Ukryl se do stromu a skrčený v jeho dutině těžce oddychoval. Bylo mu jasné, že ho stráže stejně nakonec najdou. Možná jim Endon dokonce poradí, kde ho mají hledat. A když ho najdou, určitě ho zabijí. O tom nebylo pochyb.

Proklínal sám sebe za svou nedočkavost. Za to, že vyděsil Endona svými vzrušenými řečmi v době, kdy byl tolik unavený a zdrcený žalem. Za to, že udělal přesně to, co Prandin chtěl.

Vtom zaslechl skřípání a podivný rachot. Vykoukl opatrně ze skrýše a uviděl vůz se zbytky z kuchyně, který se těžkopádně kolébal kolem paláce a pomalu mířil k bránám. Vpředu seděl ten starý muž a zoufale lomcoval otěžemi, aby přiměl koně k chůzi.

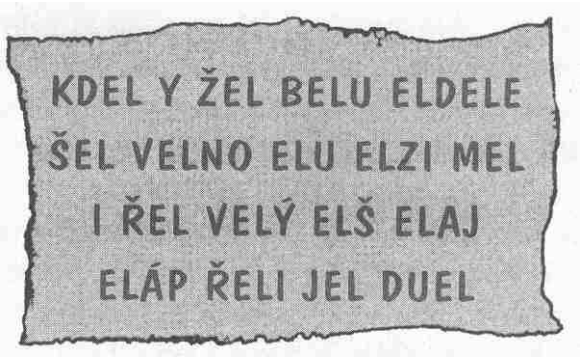
Jarredovi poskočilo srdce radostí. Možná se mu přece jen naskytla šance po tom všem z paláce uniknout! Ale copak může utéci a nechat tu Endona samotného a bezbranného proti intrikám vrchního rádce? Teď už si byl naprosto jistý, že Prandin je padouch.

Pokud tady zůstanu, stráže mě najdou a zabijí mě. A tak nebudu Endonovi stejně nic platný. Už nikdy.

Ta myšlenka ho přiměla, aby se vzpamatoval. Rychle vytáhl tužku a na kousek papíru načmáral vzkaz.

Vsunul papírek do skuliny ve kmeni stromu. Kdoví, jestli si ho Endon někdy přečte, napadlo ho. Možná uvěřil tomu, co mu Prandin o mně řekl, a už nikdy k dutému stromu nepřijde.

Ale udělal, co mohl, a teď měl poslední možnost utéct. Vozík se pomalu blížil a každou chvíli bude projíždět pod stromem.

Tak, jak to udělal mnohokrát předtím, prolezl dutinou stromu nahoru a protáhl se ven otvorem u nejnižší větve.

Z koruny stromu měl dobrý rozhled, a tak viděl, že stráže jsou úplně všude. Ale ve schovávání byl mistr. Lehl si na větev a pevně se k ní přitiskl, aby se nerozhoupala.

Povoz s odpadky byl teď přímo pod ním. Počkal na nejvhodnější chvíli a zlehka se spustil do zadní části vozu, kde se honem zahrabal do lepkavých zbytků jídla, až byl celý zakrytý.

Ve voze byly kůrky chleba, slupky z jablek, zplesnivělý sýr, okousané kosti a zbytky koláčů. Všechno se mu to mačkalo na obličej, až se mu zvedal žaludek. Pevně zavřel oči a snažil se zadržet dech.

Slyšel klapot koňských kopyt a vzdálený křik strážných, kteří ho hledali. Konečně uslyšel, jak se první mohutná dřevěná brána se skřípotem otevírá.

Když povoz pomalu projížděl branou, srdce mu bušilo jako o závod. Pak uslyšel, jak se první brána za vozem zavírá a začíná se otevírat druhá, venkovní brána. Už brzy, brzy bude venku…

Vůz se houpavě kodrcal. Teď zaskřípala i druhá brána a ztěžka se zabouchla. Jarred si uvědomil, že je poprvé v životě za zdmi královského paláce. Vůz začal pomalu sjíždět z kopce. Brzy už přijedou do toho krásného města, které tak často vídal ze svého okna.

Musel se podívat ven. Byl příliš zvědavý. Opatrně se zavrtěl, dokud neměl oči i nos nad hromadou zbytků.

Díval se směrem k paláci. Viděl zeď a brány, viděl i vršek dutého stromu. Ale ať napínal oči sebevíc, stále neviděl věžičky paláce ani špičky ostatních stromů v zámecké zahradě. Nad zdí se vznášela jen zářivá mlha.

Myslel, že ho šálí zrak, a promnul si oči. Ale mlžný mrak nad palácem nezmizel.

Plný zmatku otočil hlavu na druhou stranu, dolů k městu. Ten pohled ho natolik vyděsil, že málem vykřikl. Místo nádhery viděl jen zkázu.

Kdysi krásné budovy byly na spadnutí, cesty samá díra, obilná pole suchá a zadušená. plevelem a stromy zakrnělé, ohnuté. Na úpatí kopce čekal velký dav vyhublých lidí v otrhaných šatech, kteří měli v rukou koše a pytle.

Jarred se začal hrabat ven z hromady odpadků. Byl ze všeho tak zmatený, že mu bylo úplně jedno, jestli ho stařec uslyší. Ten se ale ani neotočil. Jarredovi došlo, že musí být hluchý a bezpochyby také němý, protože během cesty nepromluvil jediné slovo, dokonce ani nepobídl koně.

Jarred seskočil z vozu a skutálel se do příkopu u cesty. Zůstal ležet a pozoroval, jak vůz dojel k úpatí kopce a tam zastavil. Stařec zůstal sedět a strnule zíral před sebe, zatímco otrhaní lidé se hrnuli k hromadě odpadků,

Jarred viděl, jak se perou o zbytky jídla ze stolů v paláci, jak pěchují ohlodané kosti, kůrky a slupky od zeleniny do svých košů a jak si je cpou do úst.

Trpěli hladem.

S bolestí v srdci pohlédl Jarred zpět k paláci. Odtud spatřil jen špičky zámeckých věží, které jediné vyčnívaly nad třpytivým oparem, v němž byl zahalen zbytek paláce.

Endon se možná v tomto okamžiku dívá ze svého okna dolů na město. Vidí krásu, klid a hojnost. A přitom je to jen klam. Přelud nakreslený na mlžném plátně.

Jak dlouho už asi tyto zlé čáry zaslepují oči vládcům Deltory? A kdo je vlastně stvořil?

Na mysl mu přišla slova z knížky o Kouzelném pásu. Zachvěl se hrůzou.

…Věděl, že Pán stínuje vychytralý a lstivý a jeho zloba a závist nepohasne ani za tisíc let.

Nepřítel Deltory se začal probouzet.

4. KOVÁRNA

Jarred ani nevěděl, jak se vyškrábal ven z příkopu. Nepamatoval si ani, jak klopýtal hustým plevelem a trnitými keři vedle cesty. A už vůbec nevěděl, co ho zavedlo zrovna ke staré kovárně, kde nakonec vysílením padl k zemi.

Možná ho přitahovala zář ohně. Možná slyšel údery kladiva do rozžhaveného železa, které mu připomněly lekce, při nichž se s Endonem učili kovářskému řemeslu. Nebo ho snad opatroval Adinův duch. Protože kovář Krian, svéhlavý a nebojácný, byl zřejmě jediným mužem v městě Del, který by ho vzal k sobě.

Krian ho zvedl a odvedl do malého domku za kovárnou. Na jeho zavolání se objevila dívka s laskavou tváří. I když měla v očích plno otázek, mlčky Krianovi pomáhala. Dali Jarredovi najíst a napít a umyli mu rány a škrábance. Ze špinavých, roztrhaných šatů ho převlékli do prosté noční košile a uložili jej do úzké postele. Pak Jarred tvrdě usnul.

Když se vzbudil, zjistil, že prospal celý den. Ohromné kladivo už zas zvonilo o železo, děvče si zpívalo v kuchyni a slunce zapadalo.

V nohách postele našel oblečení. Oblékl se tedy, ustlal postel a vyplížil se ven.

Kriana zastihl v kovárně. Starý kovář se otočil a beze slova na něj pohlédl.

„Z celého srdce vám děkuji za vaši dobrotu," řekl rozpačitě Jarred. „Hned teď odcházím, abych vám nezpůsobil nějaké potíže. Prosím vás jenom o jedno: kdyby se tu objevily zámecké stráže a hledaly mě, neprozraďte, že jsem tu byl. Budou vám tvrdit, že jsem chtěl zabít nového krále. Ale nic takového jsem neudělal."

„To je škoda," odpověděl chmurně starý muž a vrátil se ke své práci. „Kdybys to udělal, mnoho lidí z města by ti poděkovalo."

Jarred zalapal po dechu. Tak takhle to tedy bylo. Lid krále nemiloval. Nenáviděli ho. A nebylo divu. Věděli, že si žije v blahobytu, zatímco oni trpí hladem. Nenapadlo je, že on o jejich strádání nemá nejmenší tušení.

„Tady tě hledat nebudou," řekl kovář, aniž se otočil. „Hodil jsem tvoje šaty z útesu do moře. Když je našli, usoudili, že ses utopil."

Jarred nevěděl, co říct. Všiml si, že Krian právě dokončil podkovu. Automaticky vzal těžké kleště a přistoupil k výhni. Krian na něj překvapeně pohlédl, ale nechal ho.

Jarred vzal podkovu do kleští a ponořil ji do sudu. Voda syčela a bublala, dokud se železo neochladilo.

„Vidím, že už jsi to někdy dělal," zamumlal kovář.

Jarred přikývl. „Tak trochu," přiznal. Opatrně vytáhl podkovu z vody a odložil ji stranou.

„Jsem už starý," řekl Krian a sledoval přitom Jarreda při práci. „Před třemi lety zabili mého syna, jehož šaty máš na sobě. Jeho milovaná žena zemřela dávno před ním, při porodu. Zůstala mi jenom Anna, moje vnučka. Žijeme skromně, ale vždycky máme co jíst. Dokud budu mít sílu, nějak se uživíme."

Podíval se Jarredovi na ruce. Byly měkké a bílé, s dlouhými, zakulacenými nehty. Jestli chceš, můžeš u nás zůstat," nabídl. „Budeš ale muset tvrdě pracovat, aby sis vydělal na živobytí. Co ty na to?"

„Rád," řekl rozhodně Jarred.

Velmi ho potěšilo, že může zůstat. Starý kovář se mu líbil. Oblíbil si i tichou Annu a její vlídnou tvář. A navíc bude blízko paláce. Teď nemohl udělat víc než čekat, jestli mu Endon nedá znamení. A slíbil, že čekat bude.

Prandin si myslí, že jsem mrtvý. Ale Endonovi to asi neřekl, uvažoval Jarred. Pro rádce bude výhodnější, když nechá žít mladého krále v domnění, že jsem stále naživu. Když se bude Endon bát o svůj život, udělá přesně to, co se mu řekne.

Jednoho dne si snad Endon uvědomí, že jsem měl pravdu, pomyslel si Jarred. Jednoho dne mě možná přivolá zpět. A jestli se to stane, musím být připravený. V tomhle měl jasno.

Pak vzal nůžky a ustřihl si dlouhé spletené vlasy, podle kterých by každý poznal, že pochází z paláce. A od toho dne začal tvrdě pracovat v kovárně.

V paláci se učil, jak z rozžhaveného železa a oceli ukovat krásný meč nebo štít. Teď se ale musel naučit vyrábět i obyčejnější věci, jako podkovy, sekery a radlice do pluhu. Byl však šikovný, a jak mu svaly sílily a jemné ruce ztvrdly, přebíral stále víc kovářovy práce.

Přestože bylo v kovárně vždycky co dělat, Krian a Anna žili v chudobě. Jarred záhy zjistil proč. Většina lidí v Del byla totiž ještě chudší než oni a nemohli kovářovi za práci mnoho zaplatit. Někteří vlastně neměli vůbec čím zaplatit. Dobrosrdečný Krian ale pomáhal i jim. „Zaplatíte, až budete moci," říkával.

Již druhého dne si Jarred se smutným srdcem uvědomil, že všechno, co se s Endonem naučili o životě mimo palác, byla prachsprostá lež. Ve městě Del panoval hlad, nemoci a útrapy. Za jeho hradbami se plížila podivná, děsivá zvířata a tlupy lupičů a po mnoho let nepřišla jediná zpráva z měst a vesnic rozptýlených po kraji.

Řada lidí v Del byla vysílená hlady. Vyprávělo se ovšem o tom, že uprostřed noci projíždějí městem k bránám paláce pod přísným dohledem stráží vozy vrchovatě naplněné jídlem a pitím. Nikdo netušil, odkud ty vozy přijíždějí.

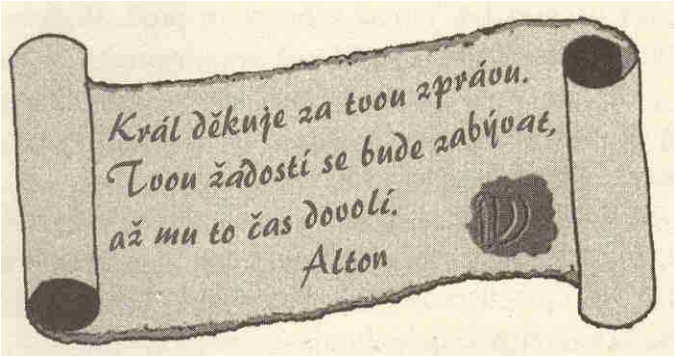
„Rozhodně odněkud z daleka," zabručel Krian, když seděli druhého večera u ohně. „Takové bohatství v okolí Del nenajdeš."

„Říká se, že Deltora kdysi bývala zemí míru a hojnosti," dodala Anna. „Ale to už je dávno."

„Nový král nemá ani tušení, že se vám žije tak špatně!" zvolal Jarred. „Ani minulý král o tom nic nevěděl. Měli jste mu o tom říct…"

„Říct? Jemu?" zavrčel vztekle Krian. „Říkali jsme mu to tolikrát!" Otočil se na židli, vytáhl z police starou cínovou krabici a přistrčil ji před Jarreda. „Otevři to!" nařídil mu.

Jarred nadzdvihl víko. Uvnitř byla spousta malých pergamenových svitků lemovaných zlatem. Rozpačitě vytáhl jeden z krabice a narovnal ho. Stálo tam:

Jarred zamračeně vrátil pergamen zpět do krabice a vytáhl jiný. Vypadal úplně stejně. Stejný byl i další svitek, na který se podíval, a další taky. Poslední z nich se lišil jen tím, že mluvil o „královně" místo o „králi" a byl podepsán „Lilia". Královna Lilia byla Altonova matka, vzpomněl si Jarred.

Zašmátral znovu mezi pergameny. Díval se na stovky svitků s královskou pečetí. Některé byly starší než ty ostatní a nesly podpisy různých králů, jejichž jména znal z lekcí dějepisu.

„Všechny jsou stejné," konstatoval Krian, když viděl, jak Jarred čte jeden list po druhém. „Liší se jenom podpisem na konci. Po celá staletí lidé posílali do paláce zprávy s žádostmi o pomoc. A tyhle mizerné pergameny jsou to jediné, co kdy dostali. Nikdy se nic nezměnilo. Nikdo nic neudělal. Vůbec nic!"

Jarredovi se sevřelo hrdlo bolestí a hněvem. „Král Alton vaše zprávy nikdy nečetl, Kriane. A možná ani ostatní králové a královny," řekl tak klidně, jak jen mohl. „Myslím si, že vaše zprávy zadržoval jeho vrchní rádce. Muž jménem Prandin."

„Král tyto odpovědi podepsal a opatřil je královskou pečetí," zdůraznil chladně Krian a rázně poklepal prstem na víko krabice. „Stejně jako jeho matka a jeho děd před ním."

„Taková jsou Pravidla. Stalo se zvykem, že vrchní rádce připravuje pro krále všechny odpovědi a předkládá mu je k podpisu," vykřikl Jarred. „Starý král podepsal a zapečetil, cokoli před něj Prandin položil."

„Pak to byl hlupák a slaboch!" odsekl Krian. „A jeho syn je bezpochyby úplně stejný. Endon bude pro svůj lid stejně zbytečný jako jeho otec." Zakroutil hlavou. „Bojím se o Deltoru," zabručel. „Jsme tak bezmocní, že kdyby na nás teď zaútočili ze Země stínů, neubráníme se."

„Neboj se, dědečku, Pán stínů Deltoru nenapadne," konejšila ho Anna. „Ne, dokud nás ochraňuje Kouzelný pás. A náš král hlídá Pás jako oko v hlavě. Aspoň tím se nám snaží pomoci."

Jarreda zamrazilo. Nedokázal Anně říct, jak moc se mýlí. Kdyby zjistila, že král Kouzelný pás obléká jen jednou v životě a nechává ho uzamčený ve věži hlídat druhými, ztratila by i poslední jiskřičku naděje.

„Ach, Endone," pomyslel si, když uléhal tu noc do postele, „nemůžu přijít za tebou, dokud ty sám nebudeš chtít. Příliš dobře tě hlídají. Ale ty můžeš přijít za mnou. Prosím, jdi do dutého stromu! Přečti si můj vzkaz. Dej mi znamení."

Od té doby Jarred každé ráno vyhlížel vzhůru směrem k dutému stromu. Díval se velmi pozorně, jestli neuvidí, jak se v koruně třpytí stříbrný šíp. Znamení, že ho Endon potřebuje.

Ale uplynulo ještě mnoho a mnoho času, než se znamení konečně objevilo. A v té době už bylo na pomoc příliš pozdě.

5. NEPŘÍTEL ÚTOČÍ

Roky utíkaly a život šel dál. Jarred si vzal Annu za manželku. Starý Krian zemřel a Jarred převzal jeho kovárnu.

Někdy Jarred skoro zapomněl, že žil v minulosti úplně jiným životem. Jako by roky strávené v paláci byly jenom sen. Přesto nikdy za svítání nezapomněl vyhlédnout z okna k paláci. Často si také četl v knize, kterou kdysi našel v zámecké knihovně. Díky ní věděl, co zlého může budoucnost přinést. Měl strach o svou milovanou Annu a o dítě, které se jim mělo brzy narodit. Bál se o sebe, o Endona i o celou Deltoru.

Jedné noci, přesně sedm let poté, co byl Endon korunován, se Jarred neklidně převaloval v posteli.

„Už se skoro rozednívá a tys ještě nezamhouřil oka," nevydržela to Anna a něžně ho pohladila po vlasech. „Co té trápí?"

„Sám nevím, srdíčko moje," zamumlal Jarred. „Ale vůbec nemohu usnout."

„Možná je tady příliš teplo," řekla a vstala, aby vyvětrala.

Odhrnula závěsy a natáhla ruku k oknu. Vtom vylekaně vykřikla a uskočila.

Jarred vyskočil z postele a běžel k ní.

„Támhle! Podívej!" ukazovala mu, když ji vzal kolem ramen. „Ach, Jarrede, co to je?"

Jarred se zatajeným dechem zíral z okna směrem na kopec. Nad palácem kroužily nějaké nestvůry.

Bylo ještě poměrně tma, takže neviděli zřetelně. Ale nebylo pochyb, že jsou to obrovští ptáci. Bylo jich sedm. Měli dlouhatánský krk a hrozný, velký zahnutý zobák. Neohrabaně, zato však velmi silně mávali mohutnými křídly a vznášeli se nad palácem. Najednou se snesli dolů, pak zas vzlétli do výšky a nakonec se rozletěli každý jiným směrem.

Vtom se mu vybavilo to jméno. Jméno, které kdysi zaslechl při hodinách dějepisu.

„Ak-Baba," procedil mezi zuby. Přitiskl Annu pevně k sobě.

Otočila se k němu a pohlédla na něj vyděšenýma, široce otevřenýma očima.

„Ak-Baba," opakoval pomalu s pohledem upřeným na palác. „Ohromní ptáci, kteří se živí mrtvolami a žijí nejméně tisíc let. Sedm jich slouží Pánovi stínů."

„Ale co dělají u nás?" zašeptala Anna.

„To nevím. Ale bojím se, že…“ Jarred se zarazil. Naklonil se k oknu a napínal zrak. Jako by se v prvních paprscích vycházejícího slunce blýskalo něco třpytivého.

Na okamžik zůstal stát bez pohnutí. Pak se se zachmuřenou a pobledlou tváří otočil k Anně.

„Endonův šíp je na stromě,“ řekl vážně. „Dává mi znamení, že potřebuje mou pomoc.“

*

Vmžiku se oblékl a vyběhl z domku za kovárnou. S hlavou plnou zmatených myšlenek pospíchal směrem k paláci.

Jak se dostane k Endonovi? Když poleze přes zeď, stráže si ho určitě všimnou. Smršť šípů ho zasáhne dřív, než stačí seskočit na zem. Tentokrát mu nepomůže ani vůz se zbytky. Prandinovi muselo dojít, jak se tenkrát dostal pryč z paláce. Od té doby už vůz nikdy nepustili dál než do prostoru mezi branami, kde na něj strážní nakládali pytle se zbytky jídla.

Teď mi může pomoci jedině Endon sám, přemýšlel Jarred za běhu. Třeba mě bude vyhlížet, nebo na mě někde počká…

Když měl zámeckou bránu na dohled, zpomalil a rozhlížel se. Viděl, že je pevně uzavřená a cesta před ní je liduprázdná.

Jak se Jarred blížil po cestě k paláci, náhle mu přeběhl mráz po zádech. Tráva kolem jako by v ranním vánku šeptala. Možná je to všechno jenom léčka, napadlo ho. Možná každou chvíli vyskočí z vysoké trávy stráže a zmocní se ho. Možná si to Endon nakonec rozmyslel a prozradil ho Prandinovi.

Vtom šlápl na něco, co leželo v prachu na cestě. Podíval se na zem a uviděl dřevěný dětský šíp, kolem něhož byl omotaný a přivázaný kousíček papíru.

Srdce se mu rozbušilo. Zvedl šíp a opatrně z něj papírek sundal. Když ho však uhladil a prohlédl si ho, jeho nadšení pohaslo.

Byla na něm obyčejná dětská kresba. Nějaké dítě z paláce si asi hrálo a zkoušelo, zda šípem přestřelí zeď, jako to kdysi dělávali Jarred s Endonem.

Jarred papír s dětskou říkankou otráveně zmačkal a odhodil ho na zem. Znovu se rozhlížel po cestě a kolem uzavřené brány, ale neviděl nic, žádný pohyb ani jiné znamení. Široko daleko ležel jen zaprášený dřevěný šíp a malá papírová kulička, která se ve větru pomalu koulela dál a dál. Zamyšleně ji pozoroval a znovu si vzpomněl na hloupoučkou říkanku.

To je divné, pomyslel si líně. Ta básnička zní skoro jako návod. Jako soubor pokynů, které si může nacvičit a zapamatovat i malé dítě.

Vtom ho něco napadlo. Utíkal k papírové kuličce a zvedl ji ze země. Rozbalil ji a začal si papír důkladně prohlížet. Tentokrát si všiml dvou věcí, které předtím přehlédl. Papír byl starý a zažloutlý. Písmo sice vypadalo dětsky, ale bylo mu důvěrně známé.

To je přece Endonovo písmo! Takhle psával, když byl malý, podivil se. I obrázek nakreslil Endon. Tím si byl jistý!

Náhle mu došlo, jak to asi bylo. Endon měl jen málo času, ale chtěl Jarredovi zanechat vzkaz. Tak vzal jednu ze svých dětských kreseb a přivázanou k šípu ji poslal přes zeď. Použil dětský šíp, aby nebyl strážím podezřelý, kdyby ho viděly na cestě.

Jestli to bylo tak, pak Endon nevybral obrázek náhodně. Ta kresba musí mít zvláštní význam. Proč by si ji jinak celá ta léta schovával?

Odvážný buď,

medvěda vzbuď…

Jarred už neotálel ani chvíli. S papírem v ruce seběhl z cesty a utíkal doleva podél zdi.

Když konečně našel to, co hledal, cesta k paláci mu zmizela z dohledu. Zarostlá vysokou trávou a zastíněná skupinkou keřů se tu rýsovala skála, která skutečně vypadala jako spící zvíře.

Jarred se prodral porostem až ke skále. Všiml si, že na místě, kde si medvěd opíral čumák o pracky, je tráva řidší než na jiných místech. To je divné, pomyslel si. Ledaže…

„Vzbuď se, starý medvěde," zamručel Jarred nahlas. Utíkal k tomu místu, klekl si na zem a začal vytrhávat řídkou trávu. Šlo to snadno, a když odhrábl drny, pocítil úlevu. Nemýlil se. Pod tenkou vrstvou hlíny byla velká, kruhová kovová deska.

Zvednout desku a odtáhnout ji stranou byla pro něj hračka. Odkryla se před ním tmavá díra. Její stěny byly obložené kamenem. Jarred si ohromeně uvědomil, že našel vchod do tajné chodby.

Vlez, myško, do díry,
doma jsi za chvíli…

Bylo mu jasné, co musí udělat. Lehl si na břicho a vklouznul do otvoru. Musel se plazit po loktech, dokud se prostor nerozšířil a jemu se postupovalo snáze.

Tak a teď je myška ve své díře, říkal si odhodlaně, když se plazil tmavou chodbou. Snad na druhém konci nečeká kočka.

Chodba se chvíli svažovala dolů, pak šla více méně přímo a Jarredovi došlo, že proniká do nitra kopce, na němž stojí palác. Vzduch se tu ani nepohnul, všude kolem studené, kamenné stěny a naprostá tma. Plazil se dál a postupně ztrácel pojem o čase.

Tunel končil příkrými schody, které vedly nahoru. S bušícím srdcem začal poslepu stoupat. Rukama ohmatával prostor před sebou — schůdek po schůdku. Zničehonic narazil hlavou do tvrdého kamene. Se zděšením si uvědomil, že cesta je zatarasená. Dál se nedostane.

Zmocnila se ho panika. Tak přece jen to byla past? Možná se teď stráže plazí chodbou za ním, aby ho našly, jak se tu krčí bez šance uniknout.

I přes zmatek, který měl v hlavě, si však vzpomněl.

Nakonec — hop!

Odklop poklop.

A bylo po panice. Jarred zvedl ruce, zatlačil a vzápětí ucítil, že se kámen nad jeho hlavou pohnul. Zabral ještě víc, až se zapotácel a málem upadl. Kámen povolil a Jarred ho se skřípotem hladce odsunul stranou.

Vystoupal posledních pár schodů a vynořil se z temnoty do místnosti osvětlené tlumeným mihotavým světlem.

„Kdo jsi?“ překvapil ho hluboký, rozhněvaný hlas.

Vynořila se nad ním vysoká, třpytivá postava. Jarred zamrkal. Po dlouhé době ve tmě ho světlo oslepilo a slzely mu oči. „Jmenuji se Jarred,“ vykřikl. „Nepřibližuj se!“

Vyškrábal se na nohy a poslepu nahmatal svůj meč.

Vtom se ozvalo šustění drahého hedvábí, cinkot zlatých šperků a postava před ním padla na kolena.

„Ach, Jarrede, jak jsem tě mohl nepoznat?“ plakal ten muž. „Kvůli našemu starému přátelství tě prosím o odpuštění. Dnes už vím, že jsi jediný, komu mohu věřit. Prosím, pomoz nám!“

Teprve pak Jarred poznal, že muž klečící u jeho nohou je Endon.

6. PŘÁTELÉ NA ŽIVOT A NA SMRT

Jarred se nejistě zasmál a sehnul se, aby klečícímu králi pomohl vstát. „Endone! Také jsem tě nepoznal! Vstaň, příteli!“ Když se rozkoukal a přivykl světlu, pomyslel si, že není divu, že starého přítele nepoznal.

Z hubeného, vážného chlapce, kterého tu zanechal před sedmi lety, se stal muž. Endon byl teď stejně vysoký a urostlý jako Jarred. Jeho upjaté šaty s vysokým límcem byly posázené drobnými drahokamy, které se třpytily v ranním světle. Podle palácové módy měl oči zvýrazněné černou linkou a víčka nabarvená namodro. Jeho dlouhé spletené vlasy a plnovous byly ovinuty zlatými šňůrkami. Voněl parfémy a vonnými mastmi. Na Jarreda, který životu v paláci dávno odvykl, působil cizím, děsivým dojmem.

Jarred si uvědomil, že i Endon si ho překvapeně prohlíží, zaskočený jeho prostým oblečením, těžkými bagančaty na nohou, hrubým plnovousem a rozcuchanými vlasy. Zastyděl se, a proto se raději otočil, aby skryl své rozpaky.

Alespoň si tak uvědomil, kde je. Byli v kapli. Jedna z mramorových dlaždic kolem vyvýšeného podstavce uprostřed byla odsunuta stranou a místo ní zela v zemi černá díra.

„Podzemní chodbu znají pouze členové královské rodiny a lze ji používat jen v dobách velkého nebezpečí,“ pravil potichu Endon. „Král Brandon ji nechal vyhloubit, když se stavěl palác. Můj otec mi o ní řekl, když jsem byl velmi malý. Stejně jako ve své době jeho, i mne naučili slova, která si dokáže zapamatovat malé dítě. Jsou dvě básničky — podle první se dostaneš do paláce a ta druhá tě navede, jak se dostat ven. Existence chodby byla vždy držena v naprosté tajnosti. Dokonce ani vrchní rádcové o ní nemají ponětí.“

Jarred neodpověděl. Zvedl oči směrem k mramorovému podstavci a spatřil, že na něm něco leží. Bylo to tělo staré ženy. Upracované ruce měla složené na prsou. V mihotavém světle svíček rozestavených kolem ní vypadala její vrásčitá tvář pokojně.

„Mína!“ zašeptal. Při pohledu na starou chůvu, která o něj celé jeho dětství pečovala, se mu náhle zalily oči slzami. Neviděl ji řadu let, ale často na ni vzpomínal. Bylo těžké uvěřit, že je mrtvá.

„Měla dospělého syna,“ řekl zachmuřeně Endon. „Žil také v paláci, ale nikdy jsme se nesetkali. Když jsem se doslechl o její smrti, nechal jsem si ho zavolat. Jenže on mezitím utekl — proklouzl branami během hostiny.

Měl strach, Jarrede. Mína mu určitě řekla, co slyšela. On věděl, že ji zabili…“

„Zabili?“ zalapal po dechu Jarred. „Ale…“

Endonovi se zalila tvář smutkem. „Včera za mnou přišla do mé komnaty. Právě jsem se chystal jít na oslavy sedmého výročí své korunovace,“ pokračoval Endon. „Byla úplně vystrašená. Když šila ve svém pokoji, zaslechla zvenku šepot, který ji vyděsil. Řekla mi, že v paláci jsou nepřátelé a že tuto noc zaútočí nějaké zlé síly.“

Sklonil hlavu. „Nevěřil jsem jí. Myslel jsem, že usnula při práci a něco se jí zdálo. Zasmál jsem se a poslal ji pryč. A do hodiny byla mrtvá. Spadla ze schodů vedoucích do haly. Prý to byla nehoda. Ale…“

„Ale ty tomu nevěříš,“ dokončil za něj Jarred, pozoruje smutně Míninu nehybnou, bledou tvář. „Myslíš si, že ji zavraždili kvůli tomu, co věděla.“

„Ano,“ řekl Endon slabým hlasem. „A má žena si to myslí také.“

„Tak ty ses oženil.“ Jarred na něj překvapeně pohlédl. „Já také.“

Endon se pousmál. „Tak to má být,“ pronesl zdvořile. „Doufám, že je tvoje manželství stejně šťastné jako to moje. Má žena, královna, se jmenuje Šarn. Podle Pravidel jsme spolu do svatby nemohli ani promluvit, ale každým rokem ji miluji víc a víc. Na konci léta se nám narodí první dítě.“

„A nám začátkem podzimu,“ pochlubil se Jarred.

Chvíli mlčeli a přemýšleli o všem, co se za těch sedm let změnilo. Pak Endon pohlédl Jarredovi přímo do očí.

„Rád tě zas vidím, příteli,“ řekl tiše. „Osud mě krutě potrestal za to, že jsem uvěřil ve tvou zradu. Moc jsi mi chyběl.“

Náhle jako by se všechny rozpaky a nejistota rozplynuly, Jarred napřáhl k Endonovi ruku a srdečně sevřel jeho pravici. „Už jako chlapci jsme byli přátelé na život a na smrt a zůstaneme jimi navždy,“ řekl. „V koutku srdce jsi to tak musel cítit, jinak bys mě nevolal, když jsi se ocitl v nesnázích. Škoda jen, žes mě nezavolal dříve. Bojím se, že nám zbývá málo času.“

„Takže Mína měla pravdu,“ zašeptal Endon. „Nepřítel je tady.“

„Zlé síly jsou v paláci už dávno,“ řekl Jarred. „A teď…“

Oba sebou trhli a rychle sáhli po mečích, protože za sebou zaslechli cvaknutí a otevřely se dveře.

„Endone, už se rozednilo,“ ozval se tichý hlas.

„Šarn!“ zvolal Endon. Pospíchal vstříc krásné mladé ženě, která vklouzla do kaple.

Byla oblečená do stejně drahých šatů jako Endon a lesklé vlasy měla stočené do vysokého účesu. Pod očima se jí temněly velké kruhy, jako by byla vzhůru celou noc.

Když spatřila Jarreda, vylekaně se zarazila.

„Neměj strach, Šarn," upokojil ji Endon. „To je Jarred."

„Jarrede! Tys přišel!" zvolala s úlevou a unavená tvář se jí rozjasnila úsměvem.

„Ano," přikývl Jarred. „A udělám, co bude v mých silách, abych vám pomohl zachránit naši zemi. Je ale třeba jednat rychle. Ihned musíme jít do věže a Endon si tam vezme Kouzelný pás zpět k sobě."

Endon na něj zíral s bledou tváří. Jarrede, já — já nemůžu," koktal. „Pravidla…"

„Zapomeň na Pravidla, Endone!" sykl Jarred, který už kráčel ke dveřím. „Už jednou jsem se ti to snažil říct a tys mě neposlouchal. Nedělej stejnou chybu dvakrát. Kouzelný pás znamená jedinou ochranu Deltory. Lid se na tebe spoléhá, že ho hlídáš. Já se ale obávám, že Pás je v nebezpečí. Ve vážném nebezpečí."

Endon se ani nepohnul a stále váhal. Šarn ho vzala za ruku. „Ty jsi král, Endone," řekla klidně. „Tvoje povinnost vůči Deltoře je mnohem větší než povinnost dodržovat Pravidla. Poslechni Jarreda a pojď do věže."

Endon nakonec přikývl. „Dobrá," souhlasil. „Půjdeme všichni tři."

*

Vybíhali velké schodiště — prošli první patro, pak druhé a třetí a pospíchali dál k věžní komnatě. Snažili se pohybovat potichu, ale stejně nikoho neviděli. Bylo ještě brzy. V přízemních kuchyních už začínali pracovat kuchaři, ale jinak byl v paláci klid.

Když se blížili k posledním schodům, Jarred začal věřit, že všechno dobře dopadne. Utíkal nedočkavě, s Endonem a Šarn v zádech. Vystoupal až nahoru do věže a pak náhle strnul.

Dveře komnaty byly dokořán a všechny tři zlaté zámky vylomené. Na podlaze před vchodem leželi tři zabití strážci. Meče stále třímali v rukou.

Jarred za sebou uslyšel vzlyknutí. Endon se prosmýkl kolem něj do komnaty. Ozval se jediný, zoufalý výkřik. Pak bylo ticho.

Jarredovi se sevřelo srdce. Pomalu šli se Šarn za králem.

V malé kruhové místnosti bylo úplné ticho a ve vzduchu visel nepříjemný zápach. Otevřenými okny bylo vidět ostré červené světlo nedávno

vyšlého slunce, které zářilo závojem mraků. Skleněná skříňka, v níž kdysi spočíval Kouzelný pás Deltory, byla roztříštěná na tisíc kousků.

Endon klečel na zemi mezi třpytivými úlomky. Pás — nebo spíš to, co z něj zbylo — ležel na zemi před ním. Zvedl ho. Ochable mu visel mezi prsty — zamotaný, neužitečný řetěz z šedé oceli. Medailony byly strhané a zohýbané. A všech sedm drahokamů bylo pryč.

7. ZRADA

Šarn vykřikla, pospíchala ke svému manželovi a něžně mu pomohla vstát. Stál a v ruce svíral zničený Pás. Jarreda ovládla mučivá beznaděj. Stalo se to, čeho se obával. Nepřítel zvítězil.

Vtom se za ním ozval slabý, zlomyslný smích. Na prahu stál Prandin. V dlouhém černém plášti vypadal vysoký a kostnatý jako vždycky, ale jako by mu spadla z obličeje maska, kterou celá léta nosil. Jeho zasmušilý, vážný výraz zmizel. Oči se mu rozsvítily vítězoslavnou škodolibostí a úzké rty se mu zkřivily do krutého úšklebku.

„Vidím, Jarrede, že jsi vstal z mrtvých, aby ses ještě jednou pokusil zasáhnout," zavrčel. „Ale jdeš pozdě. Už brzy, velmi brzy zakryje Deltoru stín mého pána."

V Jarredovi se vzedmula vlna prudkého hněvu. Vrhl se vpřed s mečem namířeným na Prandinovu hruď. V mžiku se mu meč rozpálil doběla. Vykřikl bolestí a upustil ho na zem. Spálenou ruku měl plnou puchýřů.

„Byls hlupák, že jsi sem přišel," zavrčel Prandin. „Kdyby ses nevrátil, dál bych věřil, že jsi mrtvý. Teď zemřeš, jako tvůj naivní král, jeho nafintěná ženuška a ten spratek, kterého nosí."

Z pláště vytáhl dlouhou, úzkou dýku, jejíž ostrá špička zlověstně, zeleně zářila.

Jarred udělal pár kroků zpátky a přes bolest poraněné ruky se usilovně snažil přemýšlet. Nechtěl zemřít, ale věděl, že musí za každou cenu zachránit Endona, Šarn a jejich nenarozené dítě, následníka trůnu Deltory.

Jsme v přesile, Prandine," řekl nahlas. „Zatímco budeš bojovat s jedním, ostatní ti utečou." Rád by věděl, jestli si Prandin uvědomí, že to neplatilo pouze jemu, ale že jde především o vzkaz pro Endona. Já ho rozptýlím a ty se Šarn utíkejte!

Prandin se zase zasmál a kopnutím zabouchl dveře. „Žádný boj se konat nebude," zašklebil se, když se blížil k Jarredovi. Jed na ostří mé dýky je smrtelný. Stačí jediné škrábnutí a konec přijde rychle. Jako u tvé matky a otce, králi Endone."

„Vrahu! Zrádce!" vydechl Endon a skryl Šarn za sebe. „Zradil jsi svého krále a svou zemi."

„Tohle není moje země," posmíval se pohrdavě Prandin. „Odjakživa jsem byl oddaný, stejně jako vrchní rádci přede mnou, jiné zemi a daleko mocnějšímu pánovi."

Pohlédl na Endona s opovržením. „Ty jsi posledním z řady královských kašparů, králi Endone. Kousek po kousku jsme ubírali tvému rodu sílu, dokud z vás nezbyly jen loutky, které se hýbaly podle toho, jak jsme tahali za provázky. A teď konečně nastal čas vzít vám vaši poslední ochranu.“

Ukázal kostnatým prstem na zamotaný řetěz v Endonových rukou. „Konečně bylo to prokleté dílo kováře Adina zničeno. Kouzelný pás Deltory už neexistuje.“

„Drahokamy se nedají zničit,“ namítl Endon. „A za hranice Deltory se s nimi nikdo živý nedostane.“

Prandin se hrozivě usmál. „Drahokamy jsou rozházené široko daleko, ukryté na místech, kde by se je nikdo neodvážil hledat. A až budete ty a tvůj nenarozený spratek mrtví, stejně budou k ničemu.“

Komnata potemněla a venku zaburácel hrom. Prandinovi se spokojeně zablýsklo v očích. „Pán stínů přichází,“ sykl.

Šarn se krčila u zdi a tiše zaúpěla. Pak jako by něco zaslechla. Připlížila se k oknu a vyhlédla ven — ne nahoru k černému nebi, ale dolů, na zem. Uskočila zpět a rukou si zakryla ústa, jako by chtěla potlačit výkřik.

„Co je tam?“ zpozorněl Prandin.

Šarn zakroutila hlavou. „Nic,“ koktala. „Mýlila jsem se. Ni-nikdo tam není.“

Ach, Šarn, i dítě by poznalo, že lžeš! pomyslel si zoufale Jarred. Ať nám přišel na pomoc kdokoli, tvojí vinou je to předem ztraceno.

„Jestli se pohnete, ona zemře!“ vyštěkl Prandin na oba muže, když přecházel komnatu.

Když k ní došel, Šarn se odvrátila. „Nedívejte se ven! Nikdo tam není!“ zvolala znovu.

„Tak nikdo, říkáš,“ zašklebil se Prandin. Vystrčil hlavu a ramena z otevřeného okna.

V tom okamžiku se za ním Šarn přikrčila, chytila ho u kolen, podtrhla mu nohy a vyklopila ho přes parapet ven.

Jarred a Endon stáli jako přimražení a poslouchali výkřiky zrádce, který se řítil vstříc tvrdé zemi hluboko pod ním. Oba užasle zírali na malou osůbku, která se k nim otočila od okna.

„Mnohokrát jsem ve velké síni pozorovala, jak malí klauni podrážejí nohy těm velkým,“ vysvětlovala klidně Šarn. „Tak proč bych ten trik nemohla zvládnout i já.“

„A co — co jsi viděla z okna?“ vysoukal ze sebe Jarred.

„Nic, tak jak jsem řekla. Bylo mi jasné, že mi nebude věřit.“ Šarn pohodila hlavou. „A věděla jsem, že se vykloní. Proč by se měl bát nafintěné ženušky, jako jsem já?“

Jarred na ni hleděl s upřímným obdivem, pak se otočil k Endonovi. „Je vidět, že máš stejně šťastné manželství jako já,“ řekl.

Endon pomalu přikývl. Vypadal jako omráčený.

Venku znovu zaburácel hrom, hrozivý jako řev rozzlobené šelmy. Rudě lemovaná černá mračna se valila k věži.

„Musíme utéct podzemní chodbou,“ naléhal Jarred. „Rychle!“

*

Když utíkali ze schodů, palácem se rozléhaly vyděšené hlasy. Lidé se probouzeli do temnoty a hrůzy.

„Za všechno můžu já,“ bědoval Endon, když doběhli ke dveřím kaple. „Copak je teď můžu opustit?“

„Nemáš na výběr, Endone,“ poháněl ho zadýchaný Jarred. „Tvá rodina musí přežít, jinak zůstane Deltora pod nadvládou Pána stínů navěky.“

Postrčil Endona a Šarn do kaple a zavřel za nimi dveře. „Teď půjdeme přímo do kovárny,“ zavelel a spěchal odkrýt vchod do tajné chodby. „Tam vymyslíme, co dál.“

„Musíme utéct z města a najít si nějaký úkryt,“ řekla Šarn.

Endonovy ruce sevřely hrstku zamotané oceli, která kdysi bývala Kouzelným pásem Deltory.

„Nemůžu utéct jako zbabělec a skrýt se!“ vykřikl. „Musím najít drahokamy a vrátit je do Kouzelného pásu. Bez nich jsem bezmocný a Deltora nebude nikdy osvobozena.“

Jarred letmo pohlédl na ustaranou tvář Šarn a chytil přítele za paži. „Drahokamy se samozřejmě musí najít, ale nesmíš to být ty, kdo je bude hledat, Endone,“ prohlásil pevně. „Pán stínů po tobě bude pátrat. Musíš zůstat v úkrytu a vyčkávat.“

„Ale co když zemřu dřív, než bude Pás zase celý?“ oponoval zoufale Endon. „Pás má kouzelnou moc jedině v rukou pravého nástupce krále Adina. Rozzáří se, jen když si ho obléknu já!“

Jarred otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak si to rozmyslel. Endon si brzy uvědomí sám, že důvěru svého lidu ztratil již dávno. Pro něj už Kouzelný pás Deltory nikdy nezasvítí.

Šarn přistoupila klidně ke svému muži. „Nezapomínej, drahý,“ připomněla mu, „že také naše dítě bude Adinovým následníkem.“

Endon na ni pohlédl s otevřenými ústy. Hrdě zvedla hlavu.

„Když může být trpělivý Pán stínů, budeme i my," řekla odhodlaně. „Zatím se před ním schováme. Nebude to ale ze strachu o naše vlastní životy, jak si bude myslet. Bude to proto, abychom ochránili naše dítě a připravili se na další boj."

Láskyplně pohladila krále po ruce. „Roky poletí a my možná zemřeme, Endone," pravila. „Ale náš potomek bude žít dál a znovu získá království a vyžene zlo z naší země."

Jarred byl její odvahou ohromený. A v tu chvíli našel sám odvahu k tomu, co musel udělat.

Endon si přitáhl Šarn těsně k sobě. „Ty jsi můj poklad," povzdechl si. Jenže tomuhle nerozumíš. Bez Pásu naše dítě nikdy Pána stínů porazit nedokáže. Ty drahokamy…"

„Jednoho dne se najdou," vstoupil do jejich rozhovoru Jarred.

Oba na něj pohlédli. „Probereme to později, až budeme v kovárně," dodal rychle. „Když je teď Prandin mrtvý, nikdo netuší, že máte ve městě pomocníka. Pána stínů ani nenapadne, že obyčejný kovář by pro něj mohl znamenat nějakou hrozbu."

„Budeš to tedy ty, kdo se vydá hledat drahokamy?" zašeptal Endon.

Jarred zakroutil hlavou. „Já bych teď neuspěl o nic víc než ty, Endone. Služebníci našeho nepřítele budou pečlivě střežit místa, kde jsou kameny skryty. Ale postupem let začne Pán stínů věřit, že už mu nic nehrozí, a hlídky už nebudou tak ostražité. Teprve pak bude možné začít hledat."

Podal Endonovi zdravou ruku. „Dnes se možná vidíme naposledy v životě, příteli. Budeme daleko od sebe a kdo ví, co se z nás stane v nebezpečných dobách, které nás čekají. Ale jednoho dne budou drahokamy nalezeny a Kouzelný pás opět získá svou moc. Tak to bude."

Endon stiskl jeho dlaň oběma rukama a sklonil hlavu. Náhle se stěny kaple zachvěly, jako by se do paláce opřel silný vítr.

„Musíme jít!" vykřikla znepokojeně Šarn.

Když jí Endon pomáhal spustit se do tunelu, otočil hlavu k Jarredovi. „Tvrdíš, že musíme utéct, že se musíme skrývat. Ale kde?" zeptal se rozechvělým hlasem.

„Čeká nás doba zmatků a temnoty," odpověděl pochmurně Jarred. „Mnoho lidí bude bloudit krajinou, sousedé přestanou mít jeden o druhém přehled, život už nebude takový jako předtím. Takový chaos naší věci pomůže."

„Napadlo tě nějaké místo?" zašeptal Endon.

„Možná,“ zabručel Jarred. „Bude to nebezpečné, ale když budete mít odvahu, stojí za to se o to pokusit.“

Endon se už dál nevyptával a následoval svou ženu do chodby. Jarred vlezl za ním a zasunul mramorovou desku zpátky na její místo, aby nikdo nepoznal, kudy unikli.

Když zmizel poslední paprsek světla a obklopila ho úplná tma, vzpomněl si na Annu a zabolelo ho u srdce.

Život, který vedli, byl těžký, ale byli šťastní. Teď byl konec. Čekal je strach a nesnáze, dlouhé roky čekání, během nichž se bude Deltora zmítat v područí Pána stínů.

Jenom čas mohl ukázat, co nastane.

ČÁST DRUHÁ:
POD NADVLÁDOU STÍNŮ

8.LIEF

Lief utíkal domů tmavými, křivolakými uličkami města Del. Míjel rozsvícené domy, všechny na noc pevně uzamčené. Běžel rychle a potichu jako kočka a srdce mu bušilo jako o závod.

Vracel se pozdě. Velmi pozdě. Musel spěchat, ale věděl, že i nejmenší zvuk ho může prozradit.

Po západu slunce nesměl být nikdo na ulici. Byl to jeden z nejpřísnějších zákazů Pána stínů. Tento zákon začal platit toho dne, kdy před více než šestnácti lety převzal vládu nad Deltorou. Jeho porušení se trestalo smrtí.

Lief vklouzl do dlouhé, úzké ulice v rozbořené části města. Bylo to tam cítit vlhkem a hnilobou. Kameny pod jeho nohama byly zrádně kluzké.

Už několikrát byl po západu slunce venku, ale nikdy ne tak dlouho a tak daleko od domova. Proč jsem si jen nedal větší pozor? Otec s matkou už na mě čekají a určitě mají strach, blesklo mu hlavou.

„Dnešní odpoledne smíš strávit, jak budeš chtít," řekl mu dnes po obědě otec. „Šestnácté narozeniny jsou významný den. Chceme s matkou, aby sis je užil a oslavil je se svými přáteli."

Lief měl ohromnou radost. Ještě nikdy mu nedovolili odejít uprostřed pracovního dne. Odpoledne se obvykle musel učit.

Tohle vždycky považoval za velkou nespravedlnost. Mezi svými přáteli byl jediný, kdo se musel každý den učit. Proč má umět číst a psát? Proč má studovat počty a dějiny a trápit se záludnými hádankami? K čemu budou takové věci obyčejnému kováři?

Ale rodiče byli neoblomní, a tak Lief, i když s reptáním, uposlechl. Dávno už si zvykl, ale to vůbec neznamenalo, že by měl učení nějak v lásce. Volné odpoledne byl ten nejhezčí narozeninový dárek, jaký si dokázal představit.

„Dnes v noci dostaneš ještě jeden dárek. A — budeme si muset o lecčems promluvit," prozradil mu otec. Rodiče se na sebe významně podívali.

Lief upřeně pozoroval jejich vážné tváře, které v něm vzbudily zvědavost. „O čem?“ zeptal se.

Matka se usmála a potřásla hlavou. „Probereme to až večer, Liefe,“ řekla a něžně ho postrčila ke dveřím. „Teď si užívej svého volna. Dávej na sebe pozor. A hlídej si čas, moc tě prosím. Vrať se domů před setměním.“

Lief to matce s radostí slíbil. Vyběhl z domu, proběhl rozpálenou kovárnou, kde každé ráno pomáhal otci, a minul Bardu, otrhaného slabomyslného žebráka, který sedával celý den u vrat kovárny a nocoval na jejím dvoře. Přeběhl cestu vedoucí k paláci a brouzdal se zaplevelenými lukami. Pak nadšeně utíkal, až doběhl na trh, kde se mohl ponořit do vůní a zvuků hlučného, přelidněného města.

Našel jednoho ze svých kamarádů, pak druhého a potom ještě tři další. Vesele se toulali po svých oblíbených místech. Neměli žádné peníze, ale i tak si vždy našli nějakou zábavu — škádlili prodavače na tržišti, běhali sem a tam špinavými průchody, vyhýbali se Šedým strážcům nebo hledali stříbrné mince v ucpaných, přetékajících stokách. Nakonec našli na opuštěném, zarostlém pozemku nedaleko palácových zdí dokonce něco lepšího než stříbro — starý pokroucený strom, pokrytý kulatým červeným ovocem.

„Jablka!“ Lief ovoce poznal. Jednou je jako malý i ochutnal. Ve městě tehdy bývaly velké sady a jablka i další ovoce bylo možné za drahé peníze koupit na trhu. Pak bylo ale vyhlášeno, že veškeré ovoce v Del, ať roste kdekoli, patří Pánovi stínů.

Na tento strom se asi pozapomnělo a nebyli tu nikde vidět žádní Strážci.

Lief si s kamarády natrhal tolik jablek, kolik unesli, a schovali se do kanálů pod městem, kde si udělali tajnou hostinu. Plody sice byly drobné a skvrnité, ale zato velmi sladké. Pohoštění si užili o to víc, že jablka ukradli nenáviděnému Pánovi stínů.

Hodinu před západem slunce kamarádi odešlí a pospíchali domů. Jenže Lief nechtěl přijít o zbývající hodinu svobody. A tak zůstal v tichu a šeru podzemních kanálů a zamyšleně je prozkoumával.

Chtěl se zdržet jenom chvilku, ale pak objevil chodbičku, která se odpojovala od hlavní podzemní stoky a která určitě vedla směrem k paláci na kopci. Plazil se tudy tak daleko, jak se odvážil, pak se obrátil a slíbil si, že ji ještě někdy prozkoumá. Když se konečně vynořil na povrchu, zjistil, že čas zatím rychle utíkal. Na město padla noc.

A teď tedy byl ve velkém nebezpečí.

Lief se zarazil, když se na rohu před ním vynořili dva Šedí strážci a zamířili jeho směrem. Protože si povídali, ještě ho nezaslechli, nezahlédli ani neucítili. Ale kdyby ano…

Zadržel dech a zoufale se rozhlížel, kudy by mohl uniknout. Po obou stranách ulice se tyčily vysoké mokré zdi, pokryté kluzkým mechem. Bez cizí pomoci by se na ně nikdy nevyškrábal. Nemohl se ani otočit a utíkat. To by pro něj znamenalo jistou smrt.

Lief se plížil ulicemi Del celý svůj život a často čelil nebezpečí. Byl hrdý na to, kolikrát se mu podařilo šťastně uniknout. Byl rychlý, hbitý a odvážný. Ale také měl rozum — dost rozumu na to, aby věděl, že tentokrát nedokáže vyběhnout z dlouhé ulice tak rychle, aby ho nesrazili k zemi.

Každý Strážce s sebou nosil prak a zásoby toho, čemu lidé v Del říkali „puchýře“. Byla to speciální stříbrná vejce naplněná žahavým jedem, která při nárazu praskla. Strážci je uměli vrhat se smrtící silou a přesností, dokonce i v naprosté tmě. Lief už viděl mnoho obětí zasažených puchýřem. Padli k zemi a svíjeli se ve smrtelných křečích. Viděl dost na to, aby věděl, že nechce riskovat stejný osud.

Pokud ale zůstane stát na místě, Strážci k němu dojdou a zabijí ho. Ať už puchýřem nebo dýkou, smrt bude jistá.

Lief se přitiskl ke zdi jako stín a neodvažoval se pohnout. Strážci šli dál směrem k němu. Byli blíž a blíž…

Kéž by se otočili! pomyslel si toužebně. Kdyby je tak něco vyrušilo! Pak bych měl možná ještě šanci.

Nemodlil se za zázrak, protože v zázraky nikdy nevěřil. Jen málokdo v Del v ně věřil, zvlášť v téhle době. Proto byl ohromený, když ve stejné chvíli něco zařinčelo za rohem, od něhož Strážci přicházeli. Otočili se a rychle utíkali k místu, odkud ten zvuk zaslechli.

Skoro nemohl uvěřit svému štěstí a otočil se k útěku. Vtom ale ucítil, jak ho něco zasáhlo do ramene. S překvapením zjistil, že je to lano — lano, které viselo dolů ze zdi. Kdo mu ho asi hodil?

Na přemýšlení a údiv neměl čas. Bez váhání začal šplhat nahoru, aby si zachránil život. Nezastavil se, dokud nebyl úplně nahoře a nepřeskočil do koruny ohromného stromu na druhé straně zdi. Těžce oddychoval skrčený ve vidlici mezi dvěma větvemi a rozhlížel se kolem.

Byl tu úplně sám. Lano bylo pevně ovázané kolem kmene stromu, ale po tom, kdo ho přehodil přes zeď, nebylo ani stopy.

Strážci ještě nebyli na dohled, ale Lief slyšel, jak se hádají o tom, co mohlo ten zvuk způsobit. Byl si zcela jistý, že nic nenajdou. Byl si jistý, že

ten, kdo mu hodil lano, hodil i kámen, který Strážce vyrušil. Přesně to by udělal on, kdyby se pokoušel zachránit přítele.

Přítele? Lief skousl ret a přitom hbitě smotával lano. Pokud věděl, všichni jeho přátelé už byli dávno v bezpečí svých domovů. Kdo mohl vědět, že se ocitl v nesnázích?

Chvíli nad tím dumal a pak potřásl hlavou. Teď to není důležité, řekl si. Hlavně abych se dostal domů, než se zase něco přihodí.

Odvázal provaz, svinul ho a přehodil si ho přes rameno. Takové lano se vždycky hodí. Potichu slezl na zem a pomalu se ve tmě rozkoukával. Poblíž rozpoznal tvar starého hrnčířského kruhu, který ležel rozbitý v trávě.

Zamrazilo ho, když si uvědomil, že stojí ve dvoře kdysi největší hrnčířské dílny ve městě. Tisíckrát šel kolem její ohořelé zdi, vytlučených oken v průčelí a dveří označených znamením Pána stínů.

Ta značka znamenala, že se Pán stínů dotkl hrnčírny svou rukou. Teď to bylo mrtvé místo, v němž se už nikdy nebude pracovat a které musí navždy zůstat opuštěné. V této čtvrti bylo mnoho takových budov a mnoho takových znamení. Lidé, kteří zde žili, se pokusili Pánovi stínů vzdorovat. Plánovali, že ho svrhnou. Ale Pán stínů to odhalil, protože on odhalí všechna taková tajemství.

Lief se prodíral mezi haldami rozbitého porcelánu zarostlými plevelem. Prošel kolem dvou velkých pecí, v nichž se kdysi vypalovaly hrnce — dnes už to byly jen hromady cihel. Málem zakopl o předmět skrytý v trávě — dětského dřevěného koníka, kterého kdysi dávno rozdupl nějaký Šedý strážce.

Když došel před dům, celý se třásl a ztěžka oddechoval. Tentokrát ne ze strachu, ale z náhlého prudkého hněvu.

Proč má Del snášet něco takového? Proč by se měl on ve svém rodném městě plížit jako zločinec a bát se, že ho ocejchují, uvězní nebo zabijí?

Plný nenávisti vyšel ven na pustou ulici a pohlédl vzhůru k paláci. Co se pamatoval, palác byl sídlem Pána stínů. Ale kamarádi mu vyprávěli, že předtím v něm žil v blahobytu král Deltory. Skoro celý palác byl skrytý v lehké, třpytivé mlze. Když přišel Pán stínů, opar zmizel. Teď byl palác všem dobře na očích.

Ačkoli rodiče Liefa nutili, aby se učil historii Deltory od jejích úplných počátků, řekli mu jen velmi málo o době těsně před jeho narozením. Jako by se o tom báli mluvit. Řekli mu jen, že Pán stínů má všude kolem svoje špehy a že je lepší mlčet. Ale Liefovi přátelé strach neměli a dost mu toho prozradili.

Vyprávěli mu, že poslední král Deltory, podobně jako jeho předchůdci, se o svůj lid vůbec nezajímal a neudělal pro něj nic dobrého. Jedinou povinností krále Endona bylo střežit Kouzelný pás Deltory. Ale on byl líný a neopatrný slaboch. Dopustil, aby Pás ukradli, a tím otevřel cestu Pánovi stínů.

Řekli mu také, že král Endon je mrtvý. Dobře mu tak, pomyslel si Lief rozzlobeně cestou domů. Zasloužil si zemřít za utrpení, které svému lidu přivodil.

Dorazil až k polím a přikrčený utíkal vysokou trávou. Za pár minut už bude v bezpečí. V dálce už viděl slabá světla svého domova.

Rodiče se určitě budou zlobit, že jde tak pozdě, a budou se vyptávat na lano, které nese. Naštěstí budou ale tak šťastní, že ho vidí živého a zdravého, že mu jistě brzy odpustí.

Nemohou mě přece poslat spát bez večeře, utěšoval se, když přeběhl přes cestu a sešel dolů ke kovárně. Říkali, že se mnou chtějí dnes večer o něčem mluvit.

Krátce zauvažoval, co to asi bude, a usmál se, když si vzpomněl, jak vážně se jeho rodiče zatvářili, jakmile se o tom otec zmínil.

Oba je velmi miloval, ale žádní lidé v Del nemohli být obyčejnější, bázlivější a tišší než Jarred a Anna z kovárny. Jarred těžce kulhal od té doby, kdy ho zranil padající strom. Tehdy bylo Liefovi deset let. Ale i před tím úrazem se drželi rodiče hodně stranou. Místo aby sami nějak trochu žili, jako by jim stačilo poslouchat příběhy tuláků, kteří se v kovárně zastavili.

Lief se narodil v čase temnoty a hrůzy, spojené s příchodem Pána stínů. Věděl ale, že ve městě bylo mnoho lidí, kteří proti zlu bojovali a zemřeli, a že spousta dalších uprchla.

Jarred a Anna však neudělali to ani to. Zatímco kolem nich vládl chaos a panika, oni se zdržovali většinou jen ve svém domku, dodržovali všechna nařízení a nedělali nic, čím by mohli nepřítele pohněvat. Když zmatky pominuly a ve městě nastala jednotvárná bída, znovu otevřeli svou kovárnu a začali pracovat. Neusilovali o nic, jen o přežití v novém, zničeném světě.

Lief to nedokázal pochopit. On sám by se takhle nikdy nechoval. Byl přesvědčený, že jediné, o co se jeho rodiče snaží, je za jakoukoli cenu se vyhnout potížím. Byl si naprosto jistý, že ať mu dnes chtějí říct cokoli, nemůže ho to překvapit.

Pocítil tedy pouze úlevu, když probíhal branou kovárny, vyhnul se žebráku Bardovi, který se ploužil do svého přístřešku v rohu zahrady, a vřítil se dveřmi domů. Na jazyku už měl připravené výmluvy a nemohl se dočkat, až se nají.

Netušil, že během hodiny se celý jeho život změní. Netušil, že ho čeká největší překvapení v jeho životě.

9. TAJEMSTVÍ

Lief užasle zíral na svého otce po tom, co právě vyslechl. Jako by ho najednou viděl úplně jinýma očima. „Ty jsi žil v paláci? Ty jsi byl králův přítel? Ty — tomu nemohu uvěřit! Tomu nevěřím!“

Otec sevřel rty a usmál se. „Musíš mi věřit, synu.“ Zaťal pěsti. „Proč myslíš, že jsme žili celé roky tak nenápadně, otrocky jsme uposlechli každý rozkaz, který jsme dostali, a nikdy jsme se nevzbouřili? Tolikrát jsem si přál udělat něco jiného. Ale věděl jsem, že nesmíme upoutat pozornost nepřítele.“

„Ale — proč jsi mí to nikdy neřekl?“ vypravil ze sebe Lief.

„Mysleli jsme, že bude lepší mlčet až do této chvíle, Liefe,“ promluvila tentokrát matka, která na něj vážně hleděla od krbu.

„Víš, bylo moc důležité, aby se k Pánovi stínů nedostalo ani slůvko,“ pokračovala. „Do tvých deseti let byl tvůj otec přesvědčený, že to bude on sám, kdo se vydá hledat drahokamy, až přijde správný čas. Ale pak…“

Zarazila se a pohlédla na svého muže, který seděl v křesle a zchromlou nohu měl nataženou před sebou.

Otec se nepřítomně usmál. „Pak spadl ten strom a já se musel smířit s tím, že na to nebudu mít sílu,“ dokončil za ni. „Můžu ještě pracovat v kovárně — alespoň tolik, abych nás uživil, ale vydat se na cesty nemůžu. A proto je ten úkol na tobě, Liefe. Jestli budeš souhlasit.“

Liefovi se zatočila hlava. Všechno, čemu věřil, se během jediné hodiny převrátilo naruby.

„Král je tedy naživu,“ zabručel nechápavě. „Uprchl spolu s královnou. Ale jak to, že je Pán stínů nevypátral?“

„Když jsme se dostali z paláce do kovárny, král a královna se převlékli za prosté lidi,“ řekl otec. „Narychlo jsme vymysleli plán jejich útěku. Venku zatím skučel vítr a temnota Pána stínů byla čím dál hustší. Pak jsme se rozloučili.“

Tvář se mu při té vzpomínce svraštila zármutkem. „Věděli jsme, že se možná nikdy znovu nesetkáme. Endon tehdy už pochopil, že vinou své hlouposti a slepoty ztratil veškerou důvěru svého lidu a Kouzelný pás se pro něj nikdy nerozzáří. Naší poslední nadějí tak zůstalo jeho nenarozené dítě.“

„Ale — jak můžeš vědět, že se dítě narodilo a že je stále naživu?“ vyhrkl Lief.

Jeho otec se zvedl a postavil se na nohy. Odepnul si starý hnědý opasek, který vždycky nosil při práci. Byl velmi pevný a těžký, sešitý ze dvou

kusů kůže. Na jednom konci ho rozpáral nožem a vytáhl z něj to, co bylo ukryté uvnitř.

Lief překvapeně vydechl. Z koženého pouzdra vyklouzl nádherný ocelový řetěz spojující sedm ocelových medailonů. I bez svých ozdob to byla ta nejkrásnější věc, jakou kdy viděl.

Toužil se ho dotknout. Dychtivě natáhl ruce.

„Než jsem ho ukryl, spravil jsem ho. Teď je připravený, aby do něj mohly být drahokamy znovu vloženy, pravil otec, když mu Pás podával. „Pás je tak úzce spjatý s Adinovou krví, že by se rozpadl na prach, kdyby už nebyl žádný dědic trůnu naživu. Ale jak vidíš, je stále celý. Následník žije."

Lief okouzleně hleděl na nádhernou věc, kterou držel v rukou — vysněný Kouzelný pás vyrobený samotným Adinem. Tolikrát o něm četl v malé, bledě modré knížce, kterou mu otec půjčil. Skoro nemohl uvěřit, že ho drží ve vlastních rukou.

„Pokud se rozhodneš jít hledat drahokamy, synu, musíš mít Pás pořád na sobě a nikdy ho nesmíš spustit z očí, dokud v něm zas nebudou všechny drahokamy," dodala matka. „Souhlasíš? Dobře si svou odpověď rozmysli."

Ale Lief už byl dávno rozhodnutý. Vzhlédl k napjatým rodičům s planoucíma očima.

„Půjdu hledat drahokamy," řekl odhodlaně. Bez váhání si připnul Pás kolem beder a schoval ho pod košili. Ocel ho na holé kůži zastudila. „Kam mám jít, abych je našel?" zeptal se.

Otec, náhle ustaraný a pobledlý, se znovu posadil a zahleděl se do ohně. „Na tuto chvíli jsme se dlouho připravovali a vyslechli jsme mnoho příběhů od tuláků, kteří se u nás v kovárně zastavili," odpověděl nakonec. „Prozradím ti, co víme. Prandin řekl, že drahokamy jsou roztroušené po celé Deltoře, ukryté na místech, kde by se je nikdo neodvážil hledat."

„To znamená, že asi leží v místech, kam se lidé bojí chodit," usoudil Lief.

„Mám strach, že je to tak." Otec zvedl pergamen, který před ním ležel na stole, a pomalu ho rozkládal. „Sedm ptáků Ak-Baba kroužilo kolem věží paláce v den, kdy byly drahokamy ukradeny," pokračoval. „Pak se rozletěli na různé strany. Pravděpodobně každý z nich měl jeden drahokam a letěli na předem určené místo, kde ho skryli. Pojď se podívat, nakreslil jsem mapu."

Když se Lief naklonil nad mapu a otec mu ukazoval jedno místo po druhém, srdce se mu rozbušilo.

„Jezero prokletí,“ četl Lief. „Město krys. Poušť zkázy. Hora děsu. Labyrint bestie. Údolí ztracených. Lesy hrůzovlády…“ Hlas mu přeskočil. Už samotné názvy těch míst v něm vyvolávaly strach, hlavně to poslední.

Vzpomněl si na hrůzné pověsti o Lesích hrůzovlády, které se rozprostíraly východním směrem od města Del. Na chvíli se mu zatmělo před očima.

„Po celá léta jsme poslouchali příběhy poutníků, kteří viděli, jak se pták Ak-Baba vznáší nad některým z těchto sedmi míst toho dne, kdy Pán stínů ovládl Deltoru,“ vyprávěl otec. „Na těchto místech musíš kameny hledat, to je jisté. Moc se toho o nich neví, ale všechna mají špatnou pověst. Cesta, která tě čeká, bude dlouhá a nebezpečná. Stále ještě se na ni chceš vydat?“ Liefovi vyschlo v ústech. Polkl a přikývl. „Jsi tak mladý!“ zabědovala jeho matka. Sklonila hlavu a skryla si obličej v dlaních. „Nechci o tebe přijít!“

Lief se k ní otočil a položil jí ruku kolem krku. „Já chci jít, mami!“ vykřikl. „Nechci, abys kvůli mně plakala.“

„Ty nevíš, co slibuješ!“ naříkala.

„Možná nevím,“ připustil Lief. „Ale vím, že chci udělat všechno, co bude v mých silách, abych naši zemi osvobodil od Pána stínů.“

Otočil se zpět k otci. „Kde je následník trůnu?“ vyzvídal nedočkavě. „Aspoň to musíš vědět jistě, otče, protože ty jsi vymyslel jeho úkryt.“

„Možná ano,“ odvětil otec potichu. „Ale nehodlám ohrozit celou věc tím, že bych ti to prozradil příliš brzy. Následník trůnu je bez Kouzelného pásu bezmocný a musí zůstat v naprostém utajení, dokud nebude Pás úplný. Jsi mladý a netrpělivý, Liefe, a cesta před tebou je velmi nebezpečná. Mohl bys podlehnout pokušení a vyhledat následníka trůnu dřív, než splníš svůj úkol. A to nemohu riskovat.“

Lief pootevřel ústa, aby mu oponoval, ale otec ho zarazil pozvednutou rukou a zavrtěl přitom hlavou. „Až budou všechny drahokamy na svém místě, Kouzelný pás tě zavede k Adinovu nástupci, synu,“ řekl neoblomně. „Musíš počkat.“

Pousmál se, když si Lief zklamaně povzdechl. Pak se sklonil, zašmátral rukou pod židlí a něco vytáhl. „Snad ti bude alespoň malou útěchou,“ poznamenal, tenhle dárek k tvým narozeninám.“

Lief pohlédl na štíhlý, nablýskaný meč v otcově ruce. Nikdy by ho nenapadlo, že bude vlastnit takovou zbraň.

„Vyrobil jsem ho na naší kovadlině,“ vysvětloval Liefovi otec a podal mu meč. Je to nejlepší práce, jakou jsem kdy ukoval. Dobře ho ochraňuj a on bude ochraňovat tebe.“

Lief kývl hlavou a poděkoval. Pak si všiml, že i matka drží v rukou dárek. Byl to jemně utkaný plášť — měkký, lehký a teplý. Látka jako by v záhybech měnila barvy, takže bylo těžké říci, zda je hnědý, zelený, nebo šedý. Něco mezi tím, usoudil Lief nakonec. Asi jako voda v řece na podzim.

„Také tenhle plášť tě bude ochraňovat, ať budeš kdekoli," špitla matka a s polibkem mu vtiskla plášť do rukou. „Látka, ze které je ušitý, není obyčejná. Při její výrobě jsem použila všechen svůj um a vetkala jsem do ní mnoho lásky a vzpomínek a mnoho síly a tepla."

Její muž vstal a objal ji kolem pasu. Láskyplně se o něj opřela, ale oči se jí zalily slzami.

Lief na ně pohlédl. „Nikdy jste nepochybovali o tom, že úkol přijmu a vydám se na cestu, viďte?" zeptal se potichu.

„Na to tě známe příliš dobře," odpověděla matka a pokusila se usmát. „Také mi bylo jasné, že budeš chtít vyrazit hned. Jídlo a vodu na prvních pár dní cesty máš zabalené a připravené. Jestli chceš, do hodiny můžeš odejít."

Ještě dnes v noci?" zalapal Lief po dechu. Žaludek se mu sevřel. Ani ho nenapadlo, že by to mělo být tak brzy. Přesto si skoro okamžitě uvědomil, že matka má pravdu. Teď, když bylo rozhodnuto, bylo jeho největším přáním co nejdříve vyrazit.

„Je tu ještě něco," podotkl otec a belhal se ke dveřím. „Nebudeš cestovat sám. Budeš mít společníka."

Liefovi spadla čelist. Copak ta překvapení dnešní noci nikdy neskončí?

„Kdo…" začal nesměle.

„Je to dobrý přítel. Jediný člověk z těch, které známe, jemuž věříme," odvětil otec chraplavě a otevřel dveře.

K Liefovu zděšení do místnosti vešel špinavý žebrák Barda.

10. ROZHODOVÁNÍ

Tak, Liefe,“ zahuhňal Barda. „Nemáš radost ze svého nového společníka?“

Lief se nezmohl ani na slovo a zíral na Bardu s otevřenými ústy.

„Nezlob ho, Bardo,“ zasmála se Liefova matka, přistoupila ke svému synovi a něžně se dotkla jeho ramene. Jak by mohl Lief vědět, že jsi jiný, než vypadáš? Ukaž mu, jak to s tebou je!“

Barda shodil potrhaný plášť a nechal si jej sklouznout k nohám. Jeho oblečení bylo prosté, ale čisté. Vypnul prsa, odhrnul si rozcuchané vlasy z obličeje, sevřel čelisti a napřímil hlavu. Najednou vypadal úplně jinak — vysoký, svalnatý a o mnoho let mladší.

„Taky jsem kdysi žil v paláci. V té době byli tvůj otec a král Endon ještě kluci,“ vysvětloval úplně jiným hlasem, než na jaký byl Lief zvyklý. „Moje matka, Mína, byla jejich chůva, ale oni mne neznali, ani já je. Když oni chodili do školy, já už prodělával výcvik zámeckých stráží.“

„Ale — ale já tě znám jenom jako žebráka ležícího před naší kovárnou,“ zakoktal Lief.

Bardovi potemněla tvář. „Opustil jsem palác té noci, co zavraždili moji matku. Bylo mi jasné, že pokud zůstanu, dopadnu stejně jako ona. Díky mé uniformě se mi podařilo projít branami ven a přišel jsem k vám.“

Lief polkl. „Proč zrovna do kovárny?“

„Snad mě sem zavedl osud, stejně jako kdysi Jarreda,“ odpověděl tiše Barda. „Byla hluboká noc. V domku byla tma. Schoval jsem se v kovárně a tvrdě usnul. Probral jsem se o několik hodin později — už byl den, i když to tak nevypadalo. Venku skučel hrozný vítr. Ještě napůl ve snách jsem vyklopýtal ven a uviděl jsem u vrat čtyři postavy. Dnes už vím, že to byli Jarred s Annou, kteří vyprovázeli královský pár. Pak už si nic nepamatuji.“

Pohlédl na Liefova otce. „Jarred se vylekal, když viděl, jak se k němu potácí královský strážný,“ dodal suše. „Uvítal mě ranou pěstí, která mě na nějakou dobu znovu uspala.“

Lief zakroutil hlavou. Sotva mohl uvěřit tomu, že by jeho klidný otec někdy někoho uhodil.

„Když jsem se znovu probral, Jarred a Anna se mě už nebáli,“ pokračoval Barda. „V bezvědomí jsem totiž blouznil a povídal o svém smutku a strachu. Brzy pochopili, kdo jsem a proč jsem utekl z paláce. Věděli, že jsem přítel.“

„To jsme věděli," potvrdila matka. Otočila se k Liefovi. „Prozradili jsme Bardovi, kdo byli naši návštěvníci. A požádali jsme ho, aby nám pomohl při hledání ztracených drahokamů, až nastane vhodná chvíle."

Barda se zamračil. „Rád jsem souhlasil. Dávno jsem byl rozhodnutý udělat cokoli pro to, aby byl Pán stínů svržen a abych pomstil smrt své matky."

„To — to je neuvěřitelné!" zajíkl se Lief. „Celou tu dobu jsi…"

Barda pokrčil rameny. „Když jsem byl přestrojený za žebráka, byl jsem v bezpečí. Jarred a Anna mi poskytli jídlo a přístřeší a pomohli mi hrát mou roli tak, abych tím netrpěl přespříliš. Na oplátku jsem na tebe dával od tvých deseti let pozor…"

„Dával na mě pozor?" vydechl překvapeně Lief.

„No jistě," řekl unaveně Barda. „Když byl tvůj otec zraněn, řekl jsem, že až přijde čas, půjdu drahokamy hledat já. Ale Jarred a Anna — měli jiný názor. Podle nich jsi měl dostat šanci, abys splnil slib svého otce."

Když mluvil, upřeně sledoval Liefovy rodiče. Mlčeli, ale Liefovi bylo jasné, že se o tom s Bardou mnohokrát přeli. Barda by prostě raději cestoval sám.

Domnívá se, že já pro něj budu přítěž, pomyslel si Lief rozzlobeně. Ale než mohl cokoli říct, Barda pokračoval.

„Souhlasil jsem za podmínky, že tě nechají volně se potulovat po městě, aby ses trochu otrkal. Věřil jsem, že je to stejně důležité jako tvoje studium a šermování. Jedině tak jsi mohl být připraven na to, co tě čeká. Ale před skutečným nebezpečím jsi samozřejmě musel být chráněný, aniž bys o tom věděl."

Koutky mu zacukaly. „Nebylo to pokaždé lehké, malý Liefe, tahat tě z malérů. To mi připomíná, že máš moje lano, alespoň doufám." Natáhl ruku. Lief se nedokázal podívat rodičům do očí a se sklopenou hlavou podal Bardovi smotané lano, které odložil do kouta. Celý zrudl při vzpomínce, jak se pyšnil svými šťastnými útěky z nebezpečných situací a vychloubal se jimi přátelům. Přitom to nebyly šťastné náhody nebo jeho dovednosti. Barda byl po celou dobu jeho osobním strážcem.

Zabodl oči do podlahy a zalil ho pocit hanby a hněvu. Musí si myslet, že jsem úplný hlupák! zuřil v duchu. Tohle — tohle dítě musel hlídat jako nějaká chůva! A jak se u toho musel bavit!

Pak ale Barda znovu promluvil, a tak se Lief přinutil vzhlédnout.

„Přestrojení za žebráka mi bylo užitečné i z jiných důvodů," vysvětloval, zatímco si nevzrušeně připevňoval lano k opasku. „Šedí strážci přede

mnou bez obav mluví o čemkoli — proč by se měli starat o to, jestli je uslyší slabomyslný žebrák?“

„Díky Bardovým zprávám za poslední rok víme, že přišel čas vyrazit, Liefe,“ dodal otec, který soustředěn sledoval synovu strnulou tvář. „Pán stínů zatoužil po dalších územích a konečně odvrátil svou pozornost od Deltory a zaměřil se na země za mořem. Od našich břehů vyrážejí válečné lodě.“

„Ve městě je stále mnoho Šedých strážců, ale jen málo jich teď střeží venkov,“ pokračoval Barda. „Přenechali ho bandám lupičů a zlým stvořením, kteří si tam řádí bez dozoru. V Deltoře existovaly zlé síly odjakživa, ale kdysi bývaly vyváženy dobrem. S příchodem Pána stínů rovnováha zanikla. Zlo má dnes silnou převahu.“

Lief potlačil svůj hněv a lehce ho zamrazilo. Barda na něj upíral zrak. Raději by zemřel, než by dal najevo strach. Popadl mapu. „Už jsi rozhodl, kudy půjdeme?“ zeptal se rychle.

Otec jako by chtěl něco říct, ale Barda ho předběhl a zabodl prst do mapy. „Myslím, že bychom měli vyrazit na východ, přímo do Lesů hrůzovlády.“

Všichni na Bardu překvapeně pohlédli.

Otec si odkašlal. „Dohodli jsme se přece, že Lesy hrůzovlády necháte až na konec, Bardo,“ upozornil ho.

Barda pokrčil rameny. „Změnil jsem názor. Šedí strážci se Lesů vždycky báli, stejně jako my. Dnes jsem slyšel, že tam přišli o mnoho mužů, a tak se k nim nikdo z nich neodvažuje přiblížit. Cesty kolem jsou vylidněné — tedy přinejmenším tam nepotkáme Strážce.“

Lief se stále ještě neprobral z šoku a skelným pohledem zíral do mapy. Nebál se postavit temným silám Lesů hrůzovlády, toho místa, které jej ve snech strašilo celé dětství. Ale vydat se tam tak brzy, během několika dnů, se mu nechtělo.

„Co myslíš ty, Liefe?“ slyšel jakoby z dálky otázku.

Barda se ho zeptal jakoby mimochodem, ale Lief si byl jistý, že je to zkouška. Olízl si rty a zvedl hlavu od mapy. S ledovým klidem pohlédl vysokému muži do očí. „Mně se tvůj plán zamlouvá, Bardo,“ řekl. „Když nám nebudou Strážci dělat potíže, ušetříme spoustu času. A jestli najdeme první drahokam brzy, povzbudí nás to na naší další cestě.“

Barda překvapeně zamrkal. Měl jsem pravdu, napadlo Liefa. Myslel si, že s ním nebudu chtít jít. Chtěl se mě zbavit. Ale to se zmýlil.

„Takže, Jarrede?“ zeptal se Barda drsným hlasem.

Kovář potřásl hlavou. „Zdá se, že osud vzal moje plány do svých rukou a chtěl, aby vše bylo jinak,“ zahuhlal, „Dělejte, co uznáte za vhodné. Budeme v duchu stále s vámi.“

11. POZOR!

O mnoho hodin později už Lief putoval po cestě vedoucí z Del směrem na východ. Připadal si jako ve snu. Barda mlčky kráčel vedle něj, vzpřímený a urostlý — úplně jiný člověk než ta kulhající, mumlající troska, která obcházela vrata kovárny, kam až Liefova paměť sahala.

Odešli z Del nikým nezpozorováni poté, co se protáhli dírou v hradbách. Otvor byl tak dobře maskovaný, že ani Lief o něm do té doby nevěděl. Teď bylo město, jeho rodiče i všechno, co znal, daleko za ním. Každým krokem se přibližoval k místu, z jehož pouhého jména mu běhal mráz po zádech.

Lief slýchal o Lesích hrůzovlády celý život strašidelné historky. Leží ze všech těch hrůzostrašných míst nejblíž k Del, usoudil. Proto mi nahánějí tu podivnou hrůzu. Je však jisté, že ostatní místa na mapě jsou právě tak nebezpečná, i když každé jinak.

Jenže tahle myšlenka ho vůbec nepovzbudila. První hodinu cesty mu srdce bušilo rozrušením, takže raději nespouštěl ruku ze svého meče. Nikoho nepotkali, a tak se už delší dobu soustředil spíš na to, aby držel tempo s Bardovým dlouhým krokem. Nechtěl být první, kdo bude žádat o odpočinek. Byl také rozhodnutý, že nepromluví jako první, ačkoli měl hlavu plnou otázek.

Došli na rozcestí, kde se doprava od hlavní cesty odpojovala užší pěšina, která se za malým dřevěným mostem ztrácela ve tmě. Barda zastavil.

„Tohle asi bude cesta přes Wenn Del — a nejkratší cesta k Lesům," konstatoval. „Odbočka odpovídá popisu, který jsem dostal. Měl tu být ukazatel, ale já žádný nevidím." I když se nad nimi tyčily vysoké stromy, ani lísteček nezašustil. Bylo naprosté ticho. Jako by země zatajila dech a vyčkávala, až se rozhodnou, co udělají.

Mraky se na okamžik rozestoupily a osvítilo je přízračné měsíční světlo. Lief se rozhlédl kolem a zahlédl, jak se něco zabělelo na zemi kus od cesty. Dychtivě tam doběhl, klekl si na zem a kývl na Bardu.

„Tady je," zavolal nadšeně a šmátral v suchém listí. „Asi ji strhli, aby cestu nikdo nenašel."

Směrovka ležela na zemi, skoro zakrytá listím a rostlinami. Lief ji očistil, dřepl si a polekaně vydechl, když si přečetl její nápis.

„Někdo chtěl varovat ostatní poutníky před nebezpečím, které cestou hrozí. Ceduli nestrhli proto, aby cesta zůstala v utajení, ale aby se skrylo to varování,“ zabručel Barda.

Lief pomalu vstal a ohlédl se přes rameno. Ticho jako by náhle ještě zhoustlo a ztěžklo.

Vtom si uvědomil, že ho jeho druh zamračeně pozoruje. „Když se touhle cestou dáme, ušetříme den a půl“ řekl Barda. „Ale možná bych tě neměl vystavovat takovému nebezpečí, když jsme sotva začali.“

Lief cítil, že je velice rozzlobený. Na Bardu, protože ten si všiml jeho strachu; na sebe, že dal svůj strach najevo; a ze všeho nejvíc na neznámého nepřítele, který lstivě ukryl ceduli s varováním.

„Už mě nemusíš hlídat na každém kroku, Bardo,“ řekl hlasitě a vztekle kopnul do hromady spadaného listí. „Byla by škoda té zkratky nevyužít. Teď už počítáme s tím, že nám tam může hrozit nebezpečí. O to aspoň budeme opatrnější.“

„Výborně,“ poznamenal Barda a otočil se. Jak si přeješ.“ Jeho hlas byl stejně klidný a vyrovnaný jako vždy. Lief si však nebyl jistý, jestli je rád, nebo lituje.

Zahnuli doprava, přešli můstek a pokračovali dál. Cesta se klikatila a zužovala a byla čím dál temnější. Po obou stranách ji lemovaly vysoké husté křoviny. Keře měly veliké hladké, tuhé listy poseté zvláštními světlými žilkami, které se ve srovnání s temně zelenou zdály být skoro bílé.

Ušli sotva pár desítek metrů, když Lief pocítil divné mravenčení v zátylku. Pootočil hlavu a vtom koutkem oka zahlédl, jak se mezi listy něco zatřpytilo. Byl to pár červených očí, které se zaleskly v měsíčním světle. Chtělo se mu vykřiknout, ale ovládl se a tiše se dotkl Bardovy paže.

„Já je vidím,“ zabručel Barda. „Připrav si meč a hlavně se nezastavuj. Dívej se dopředu, ale buď ve střehu.“

Lief udělal, co mu řekl. Celé tělo se mu chvělo znepokojením. Uviděl další pár očí a pak další. Brzy se zdálo, že celá pěšina je lemovaná planoucími světýlky. Pořád bylo ticho.

Zatnul zuby. Ruku, ve které držel meč, měl úplně zpocenou. „Co to je? Na co čekají?“ sykl na Bardu.

V té chvíli se za ním něco mihlo přes cestu. Rychle se otočil a uviděl podivné stvoření, které vzápětí zmizelo v křoví — cupitala tam shrbená bledá postava, samá ruka samá noha. Naskočila mu husí kůže.

„Dívej se před sebe!“ tiše ho okřikl Barda a vztekle ho zatahal za rukáv, aby ho přiměl k chůzi. „Neříkal jsem ti snad —“

A pak začalo to bzučení.

Zvuk byl nejdříve jenom slaboučký. Přicházel ze všech stran a postupně vyplňoval vzduch — vysoký, kvílivý bzukot, jako by náhle zaplavil cestu veliký roj letícího hmyzu.

Žádný hmyz však neviděli. Kolem byly jenom tmavozelené listy a oči, které je pozorovaly. A zvuk, který byl s každým krokem hlasitější a hlasitější. Brzy ho měli plnou hlavu a cítili ostrou bolest v uších.

Přesto zvuk stále sílil — byl vysoký, pronikavý, nesnesitelný. Zoufale si přitiskli ruce na uši a sehnuli hlavu, ale přitom stále šli, rychle a ještě rychleji — až se dali do běhu. Dupot jejich nohou se rozléhal po nekonečné pěšině, postupně ztráceli dech a srdce jim bila jako o závod.

Zoufale kličkovali a klopýtali po pěšině, ale nebylo úniku. Neslyšeli ani své vlastní volání o pomoc. Nakonec padli vysílením a bezmocně se zmítali v prachu.

Zvuk zesílil a přešel v mučivé vítězoslavné bzučení. Listy kolem se pohnuly a rozšustily se. Cupitala k nim spousta bledých, pohublých tvorů se zářícíma červenýma očima.

Během okamžiku jimi byli úplně zakrytí.

*

Když se Lief probral, netušil, kde je nebo kolik času uplynulo. V uších mu tlumeně zvonilo. Měl vyschlo v krku a bolel ho každičký sval.

Vypadá to, že jsem naživu, pomyslel si překvapeně. Jak to, že jsem naživu?

Usilovně se snažil přemýšlet. Ale jako by měl mozek zastřený hustou mlhou.

Poslední, na co se pamatoval, bylo, jak s Bardou utíkali po pěšině do Wenn Del. Z toho hluku se jim málem rozskočila hlava. Pak už byla jenom tma.

Nebo tam přece jen nebyla tma? Mlhavě se mu vybavil sen o ostré, bodavé bolesti po celém těle. Sen o tom jak ho někdo píchá a dloube tenkými,

drsnými prsty. Jak ho nesou na kostnatých ramenou a někdo se pořád pronikavě chichotá a breptá. Noc přešla v den a den zase v noc.

Hrozný sen. Ale co když to nebyl sen?

Ležel na zádech. Mezi větvemi vysoko nad ním prosvítalo světlo. Teď je asi den, pomyslel si ospale. Pozdní odpoledne, jak se zdálo. Ale které odpoledne? Jak dlouho jsem byl v bezvědomí? A kde to jsem?

Nedaleko něj se ozvalo zasténání. Pokusil se otočit hlavu. Teprve teď si uvědomil, že se nemůže pohnout.

Zmocnila se ho panika. Zkusil zvednout ruku, pohnout nohama. Ale nedokázal zahýbat ani prstem.

Jak mě mohli tak dokonale svázat? dumal otupěle.

Teprve pak mu to pomalu došlo. S hrůzou zjistil, že vůbec není svázaný. Jeho tělo se jednoduše odmítalo hýbat tak, jak by chtěl.

„Co — co se stalo?“ zakřičel zděšeně.

„Popíchali nás svými žihadly — tak jako vosy omráčí housenky nebo pavouci mouchy.“ Bardův hlas byl zastřený a pomalý, ale i tak ho Lief rozpoznal. Uvědomil si, že to byl Barda, kdo před chvílí zasténal. Barda ležel blízko něj, stejně bezmocný jako on sám.

„Ty stvůry s červenýma očima nás ochromily svým jedem, takže ještě žijeme, ale nemůžeme se hýbat,“ pokračoval Barda. „Až se vrátí, budou mít hostinu.“

Znovu zasténal. „Byli jsme hlupáci, že jsme to varování nebrali vážně. Je to moje vina. Neuměl jsem si představit zbraň, se kterou bychom nedokázali bojovat. Ale to bzučení! To by nevydržel nikdo. Nechápu, že se o tom Strážci v Del nikdy nezmínili.“

„Třeba o tom nevěděli. Možná se nikdo, kdo zdejší muka zakusil, nedožil možnosti o nich vyprávět,“ odtušil Lief.

„Liefe — kvůli mně teď zemřeš!“

Lief si olízl suché rty. „To není tvoje chyba. Oba jsme chtěli jít zkratkou. A ještě nejsme mrtví. Bardo — kde to jsme?“

Odpověď přišla ještě pomaleji než předtím a naplnila Liefa hrůzou. „Nesli nás dost daleko,“ řekl Barda slabě. „Myslím — myslím, že jsme v Lesích hrůzovlády.“

Lief zavřel oči a pokoušel se přemoci vlnu zoufalství, která ho zachvátila. Pak ho něco napadlo.

„Proč?“ zeptal se. „Proč nás nesli zrovna sem, na místo, které je tak daleko od jejich domova?“

„Protože,“ ozval se někdo třetí, „budete obětováni samotnému. Wennbarovi. Přinesli vás jako dar pro svého boha. Wennbar má rád čerstvé maso. Přijde sem po západu slunce.“

Na stromě nad nimi to zašustilo. Na zem vedle Liefa přistála lehce jako motýl dívka s rozcuchanými vlasy.

12. WENNBAR

Lief nevěřil svým očím. Nad ním stála dívka asi v jeho věku. Měla drobnou tvář, černé vlasy, černé šikmé obočí a jasně zelené oči. Na sobě měla potrhané šedivé šaty, které se mu zdály povědomé. Skláněla se nad ním a rozvazovala šňůrky jeho pláště. „Díky nebesům, že jsi přišla!“ zašeptal. „Tohle se nám bude hodit, Filli,“ řekla dívka. Lief si překvapeně uvědomil, že nemluví k němu, ale k malému chlupatému stvoření s velikýma očima, které jí sedělo na rameni.

„Štěstí, že jsme šli dneska zrovna tudy,“ pokračovala. „Kdybychom to nechali na zítra, látka by byla úplně zničená.“

Jediným pohybem převalily její hubené, opálené paže Liefa na bok, aby mohla vytáhnout plášť, na kterém ležel. Pak ho nechala, aby se skulil zpátky, a vstala s pláštěm nedbale přehozeným přes ruku.

Nad jejich hlavami se ozval skřek. Lief zvedl oči a uviděl havrana sedícího na stromě, z něhož dívka seskočila, hlavu měl pootočenou a důkladně si je prohlížel bystrým žlutým okem.

Dívka se zazubila a zvedla ruku, aby mu ukázala plášť. „Podívej, Kreji, co jsem našla!“ zavolala na něj. „Bude z toho pěkná přikrývka do našeho hnízda. Neměj strach, už se vracíme.“ Otočila se k odchodu.

„Ne!“ zvolal Lief v panice. „Nenechávej nás tu!“

„Nemůžeš nás tu nechat umřít!“ zařval Barda ve stejnou chvíli. Ale děvče už bylo pryč a Liefův plášť s ní. Lief ve svém zoufalství pomyslel na matčiny ruce, které tak trpělivě tkaly látku na plášť. „Vrať mi můj plášť!“ zakřičel.

Už ve chvíli, kdy ta slova vypustil z úst, mu došlo, jak hloupě se chová. Brzy zemře strašlivou smrtí. Co záleží na tom, jestli je jeho plášť fuč?

Ale nějak mu na tom záleželo. „Nesmíš mi ho vzít!“ křičel rozhořčeně do prázdna. „Moje matka ho utkala jenom pro mě. Moje matka!“

Chvíli bylo ticho. Ačkoli v to Lief ani nedoufal, najednou bylo děvče zpět a podezíravě si ho prohlíželo skrz hřívu zcuchaných vlasů.

„Jak mohla ten plášť vyrobit tvoje matka?“ posmívala se. „Šedí strážci neznají svoje matky. Jsou vychováváni ve skupinách po deseti, v domech s…“

„Já nejsem Šedý strážce!“ vykřikl Lief. „Můj přítel a já — jsme cestovatelé z Del. Nevidíš, jak jsme oblečeni?“

Dívka se s opovržením zasmála. „Váš převlek mě neoklame. Jenom Šedí strážci chodí po cestě přes Wenn Del, protože cesta nevede nikam, jenom do Lesů.“

Zvedla ruku, aby pohladila malé zvířátko na svém rameni, a hlas jí zhrubl. „Mnoho takových jako vy tu bylo před vámi. Hledali všechno živé, aby to mohli zničit nebo odvléct pryč. Ale brzy bolestně poznali svůj omyl.“

„My nejsme Strážci,“ protestoval Barda. Jmenuju se Barda. Můj přítel je Lief. Přišli jsme do Lesů jen s těmi nejlepšími úmysly.“

„S jakými?“ vyslýchala je nedůvěřivě dívka.

„To — to ti nemůžeme říct,“ koktal Lief.

Pokrčila rameny a měla se k odchodu. V záchvatu paniky za ní Lief zavolal. „Kdo jsi? Kde je tvá rodina? Přiveď je sem!“

Dívka se zastavila, otočila se zpět a znovu na něj pohlédla. Zdála se být v rozpacích, jako kdyby se jí na takové věci nikdy nikdo neptal. „Jmenuju se Jasmína,“ řekla po chvíli. „Krej a Filli jsou moje rodina. Šedí strážci mi odvedli rodiče před mnoha lety.“

Liefovi se sevřelo srdce. Takže tu není nikdo, kdo by jí pomohl odnést je do bezpečí. Přesto… byla dost silná. Možná by se dalo ještě něco dělat…

„Šedí strážci jsou našimi úhlavními nepřáteli, stejně jako tvými,“ řekl tak klidně a rozhodně, jak jen dokázal. „Proto jsme také přišli do Lesů — je to součást našeho plánu, jak je porazit — jak osvobodit Deltoru od Pána stínů. Prosím, pomoz nám!“

Se zatajeným dechem pozoroval, jak se dívka zamyšleně dotýká pláště přehozeného přes ruku. Stále ještě váhala. Nad hlavami jim znovu zakrákal černý pták. Jasmína na něj pohlédla, hodila mu plášť na prsa a beze slova utekla.

„Vrať se!“ volal Lief z plných plic. „Jasmíno!“ Nikdo mu neodpověděl. Když pohlédl do koruny stromu nad sebou, nezahlédl už ani černého ptáka.

Lief uslyšel Bardu zanaříkat v bezmocném hněvu. Pak bylo úplné ticho. Ani ptáček nezazpíval. Žádné zvíře nezašustilo trávou. Bylo to ticho čekání. Ticho zoufalství. Smrtonosné ticho.

Slunce se pomalu chýlilo k západu. Dlouhé, tmavé stíny padly na místo, kde leželi. Brzy bude tma. A pak, pomyslel si Lief, pak přijde Wennbar.

Plášť ho hřál v podvečerním chladu. Nemohl zvednout ruku, aby se ho dotkl, ale přesto mu byl útěchou. Byl rád, že ho má u sebe. Zavřel oči…

*

Vtom s ním někdo lehce zatřásl. Zděšeně vykřikl a otevřel oči. Uviděl, že se nad ním sklání Jasmína.

„Otevři pusu!“ nařídila mu. „Honem!“ Přitiskla mu ke rtům malou lahvičku.

Lief byl zmatený, ale udělal, co po něm chtěla. Ucítil, jak mu na jazyk spadly dvě studené kapky, a ústa se mu zaplnila odpornou chutí.

„Co to…?“ zaprskal.

Ale to už byla Jasmína dávno někde jinde. „Otevři ústa!“ slyšel ji syknout na Bardu.

O chvilku později vydal Barda tlumený znechucený zvuk. Liefovi došlo, že i on dostal dávku odporné tekutiny.

„Jed!“ zasípal Barda. „Ty…“

Vtom se Liefovi prudce rozbušilo srdce. Jeho tělo se rozpálilo a začalo ho celé brnět. Každou vteřinou byl ten pocit silnější a děsivější. Horko už bylo skoro nesnesitelné a mravenčení se změnilo v pichlavou bolest. Jako by byl uvězněný v hořícím trnitém keři.

Vysoko nad nimi se ozval varovný křik ptáka. Mezi listy stromu byly vidět červánky. Barda vykřikl. Pak už Lief nic neslyšel, neviděl ani necítil, nic kromě bolesti a strachu. Ležel na zemi a svíjel se v křečích.

Vtom si nejasně uvědomil, že se nad ním opět sklání Jasmína. Tahala ho za ruce a kopala do něj tvrdou, bosou nohou. „Vstávej!“ naléhala. „Slyšíš mě? Copak nevidíš, co děláš? Hýbeš se! Už se můžeš hýbat!“

Už se můžeš hýbat! Lief ztěžka dýchal a stále mu to ještě nedocházelo. Pak ale zaťal zuby a nemotorně se zvedl na kolena. Poslepu nahmatal plášť. Po tom všem ho tu nechtěl zapomenout.

„Strom!“ křičela Jasmína. Jdi ke stromu a vylez na něj! Wennbar už je skoro tady!“ V té době byla otočená k Bardovi, který se kroutil na svém lůžku z kapradí a sténal bolestí.

Lief se k nim připlazil, plášť táhl za sebou, ale dívka ho odháněla. „Jdi!“ křičela vztekle. „Já na něj dohlédnu! Jdi! Vylez na strom!“

Lief uznal, že má pravdu. Nebyl schopen pomoci jí nebo Bardovi. Stěží mohl pomoci sám sobě. Začal se belhat ke kmeni obrovského stromu. Nohy i ruce se mu třásly, celé tělo měl zpocené návaly horka.

Když se konečně dostal ke stromu, postavil se a chvíli oddechoval. Pevně se chytil nízké větve poblíž své ruky. Druhou rukou si přes sebe přehodil plášť.

Před jedním nebo dvěma dny hravě vyšplhal po laně na vysokou zeď. Teď však pochyboval, jestli bude schopný vydrápat se aspoň na tuhle větev.

Paseka potemněla. Slunce sklouzlo za obzor.

Vysoko nad Liefem se ozvalo máchnutí křídel. To havran vzlétl ze svého bidýlka. Pronikavě, skoro naléhavě křičel a snesl se k zemi, kde se Jasmína potácela ke stromu a podpírala přitom Bardu.

„Já vím, Kreji!“ supěla Jasmína, zatímco pták rozrušeně poletoval kolem její hlavy. „Taky ho cítím.“

Když ta slova vyslovila, Lief to ucítil také. Mýtinou se začal šířit odporný zápach hniloby.

Zvedl se mu žaludek. Zavázal si plášť u krku, chytil se větve oběma rukama a vyhoupl se nahoru. Těžce dýchal a co nejpevněji se držel drsné kůry. Stále se obával, že by mohl spadnout.

Jasmína a Barda došli ke stromu, Krej stále nepokojně kroužil kolem nich. „Výš!“ zavolala Jasmína na Liefa. „Co nejvýš můžeš. Neumí šplhat, ale pokusí se nás stáhnout dolů.“

Lief zaťal zuby, zvedl ruku a přitáhl se k další větvi. Slyšel Bardu, jak funí a snaží se vyškrábat za ním. Nepříjemný zápach zesílil. A pak se ozvalo těžké, pomalé šourání, praskání větviček a lámání velkých větví, šustění listů, jak se něco blížilo k mýtině.

„Pospěšte si!“ Jasmína vyskočila k Liefovi. Maličké stvoření, kterému říkala Filli, se jí třáslo na rameni, oči vykulené strachem.

„Bardo…“ dostal ze sebe Lief.

„On ví, co má dělat. Jestli mu chceš pomoct, uhni mu z cesty!“ odsekla dívka. „Lez, ty hlupáku! Copak nerozumíš? Slunce už zapadlo. Wennbar je…“

Filli zavřeštěl a černý pták s ním. Keře na druhé straně paseky se rozhrnuly. Vzduch zhoustl pachem, který byl tak odporný, že se Lief dusil a musel si zakrýt ústa. Pak se vynořilo to stvoření. V životě neviděl nic tak ohromného a ohyzdného.

Čtyři pahýlovité nohy se ohýbaly pod váhou zavalitého těla, které bylo skvrnité a nateklé jako obrovské shnilé ovoce. Velká plochá chodidla pod sebou na prach drtila větvičky. Kolem krku mu visely záhyby vrásčité, zelenošedé kůže. Místo hlavy mělo dvě malé oči, vyrůstající nad dlouhými hrůzostrašnými čelistmi. Dokořán rozevřená tlama odkrývala řadu slizkých černých zubů a s každým výdechem vypouštěla smrduté výpary.

Lief potlačil výkřik plný zhnusení a hrůzy a šplhal výš do koruny stromu. Doufal, že ho budou jeho rozechvělé končetiny poslouchat. Jedna větev. Další větev. A ještě další.

Mýtinou se rozlehlo výhružné zavrčení. Pohlédl dolů — Barda s Jasmínou byli hned pod ním a také sledovali, co se dole děje. Wennbar došel k lůžku z kapradí, na kterém ještě před chvílí ležel Lief se svým společníkem. Cvakal čelistmi a vztekle škubal hlavou ze strany na stranu. Když zjistil, že jeho oběť je pryč, rozzuřeně zavrčel.

Jsme v bezpečí! řekl si Lief v duchu a srdce mu zaplesalo. V bezpečí! Tady na nás nedosáhne. Zavřel oči a úlevou se mu zatočila hlava.

„Liefe!“ vykřikla Jasmína.

Lief se probral právě včas, aby viděl, jak se Wennbar staví na zadní a předními nohama hrabe ve vzduchu. V šeru se zalesklo jeho bledé, šedé břicho. Netvor zařval a záhyby kůže, které mu visely z krku, začaly pomalu mizet. Krk se natahoval a rostl, až byl úplně hladký, a Wennbarova hlava se zvedala výš a výš…

Pak vyskočil dopředu a narazil tělem do stromu. Se zlostnýma, hladovýma očima upřenýma na svoje oběti chňapal čelistmi ve vzduchu.

13. HNÍZDO

Lief začal zděšeně šplhat ještě výš. Později si nemohl vybavit, jak se vlastně nahoru dostal. Wennbarovo zavalité tělo narazilo do stromu a jeho ukrutné čelisti mu byly v patách. Neměl čas tasit meč. Neměl čas na nic jiného než na útěk.

Když přišel k sobě, držel se jako klíště jedné z nejvyšších větví a Barda s Jasmínou stáli vedle něj. Vzduch byl plný Wennbarova odporného zápachu a zběsilého řevu. Naštěstí byli natolik vysoko, že na ně nedosáhl, i když měl krk úplně napnutý. Ale nevzdával se. Dál narážel tělem do stromu, drápy se zatínal do kůry a pokoušel se je setřást.

Ještě se zcela nesetmělo, ale začínala být dost zima. Liefovi bylo v plášti teplo po těle, ale ruce, jimiž se držel stromu, už skoro necítil. Vedle něj drkotal zuby Barda a celý se třásl.

Takhle za chvíli spadne dolů, pomyslel si Lief. Přitáhl se co nejblíž k Bardovi a Jasmíně, pak studenými, nemotornými prsty vzal plášť a přehodil ho přes ně tak, aby je hřál všechny.

Chvíli se k sobě choulili. Potom si Lief uvědomil, že se něco změnilo.

Nestvůra přestala narážet do stromu. Místo řevu bylo slyšet jen slabé vrčení. Lief ucítil pohyb a všiml si, že Jasmína vykukuje zpod záhybů pláště, aby zjistila, co se děje.

„Jde pryč," řekla nechápavě. Jako by nás neviděl a myslel si, že se nám podařilo uniknout. Ale proč?"

„Ten plášť," zašeptal Barda. „To on nás musel schovat." Liefovi povyskočilo srdce, když si vzpomněl, co mu matka říkala o plášti. Také tenhle plášť tě bude ochraňovat, ať budeš kdekoli… Látka, ze které je ušitý, není obyčejná.

A jak je neobyčejná?

Slyšel, jak se Jasmína zprudka nadechla. „Co se děje?" hlesl.

„Wennové přicházejí," řekla. „Vidím jejich oči. Slyšeli, že řev ustal, a myslí si, že Wennbar už s vámi skoncoval. Přišli si pro zbytky."

Lief se zachvěl. Opatrně odložil plášť a pohlédl dolů na paseku.

Červené oči svítily v křoví poblíž místa, kde stál Wennbar. Netvor zvedl hlavu, chvíli se rozhlížel a pak nahlas, pronikavě vyštěkl. Znělo to jako nějaký příkaz.

V křoví to zašustilo, ale nic se nedělo. Wennbar zavolal znovu, hlasitěji. Nakonec se na mýtinu vyplazily dva bledé, shrbené, třesoucí se stíny a poklekly před ním.

Wennbar zavrčel. Surově klečící postavy popadl vyhodil je do vzduchu, chytil je svými ohavnými čelistmi a spolkl jako malinu.

Lief se od té strašné podívané znechuceně odvrátil.

Jasmína odložila plášť a postavila se. „Už jsme v bezpečí," hlásila. „Vidíte? Wennové utekli a ta stvůra se vrací do své jeskyně."

Lief s Bardou se na sebe podívali. „Ta jeskyně je určitě to, co hledáme," řekl Barda tiše. „Zítřejší noci, až se Wennbar vydá na lov, to tam musíme prohledat."

„Ve Wennbarově jeskyni není nic než kosti a zápach," zavrčela Jasmína. „Co hledáte?"

„To ti nemůžeme říct," odpověděl Barda a neobratně se pokoušel stát zpříma. „Ale víme, že ta věc je schovaná na nejtajnějším místě v Lesích hrůzovlády a že to místo hlídá strašlivý strážce. Kde jinde by to mohlo být než tam?"

Jasmína kupodivu vyprskla smíchy. „Jak málo toho víte!" zvolala. „Tohle je jenom maličký koutek na kraji jednoho z Lesů. Celkem jsou tu Lesy tři a v každém je nejmíň stovka míst, která jsou ještě nebezpečnější a tajuplnější než Wennbarovo doupě!"

Zatímco se její smích rozléhal po mýtině, Lief s Bardou na sebe znovu pohlédli. Pak zničehonic přestala. Když se otočili, mračila se. „Co se děje?" zeptal se Lief.

„Já jen…" Jasmína se zarazila a potřásla hlavou. „Necháme to na později. Teď vás vezmu do svého hnízda. Tam budeme v bezpečí a můžeme si v klidu promluvit."

Pohybovali se tak rychle, jak byli Lief s Bardou schopni. Les byl čím dál hustší, a tak zůstávali v korunách stromů téměř celou cestu. Přidržovali se popínavých rostlin a přelézali z jedné větve na druhou. Místy se nad nimi otevíralo hvězdami poseté nebe. Pod nimi se rozprostírala tichá temnota. Krej letěl napřed a čekal na ně, když byli hodně pozadu. Filli se držel Jasmíně na rameni a lesklé oči měl doširoka otevřené.

Lief cítil, jak se mu postupně vracejí síly. Přesto byl rád, když konečně dorazili do Jasmínina obydlí. Opravdu to vypadalo jako hnízdo — byl to veliký, plochý koš, spletený z větví a větviček. Bylo posazené vysoko v koruně ohromného zkrouceného stromu, který rostl osamoceně na pasece porostlé mechem. Měsíc prosvítal mezi listy, které je obklopovaly, a zaplavoval hnízdo tlumeným bílým světlem.

Jasmína nezačala mluvit hned. Nejprve Liefa a Bardu přiměla, aby se posadili, a nachystala lesní plody, ovoce, oříšky a tvrdou slupku od jakéhosi melounu naplněnou až po okraj sladkou, chladivou vodou.

Lief odpočíval a udiveně se rozhlížel kolem sebe. Jasmína toho moc neměla. Některé věci — jako hřeben s vylámanými zuby, potrhaná přikrývka, starý šál, dvě malé lahvičky, vyřezávaná dřevěná panenka — byly smutnou připomínkou rodičů, které ztratila. Ostatní — opasek, dvě dýky, několik křemínků na vykřesání ohně a spousta zlatých a stříbrných mincí — uloupila Šedým strážcům, kteří byli obětováni Wennbarovi.

Jasmína pečlivě rozdělila jídlo a pití na pět stejných dílů a prostřela i pro Filliho a Kreje, jako by skutečně byli součástí její rodiny. Když ji Lief pozoroval, překvapeně si uvědomil, že i její roztrhané šaty pocházejí od Šedých strážců. Zkrátila a zavázala látku tak, aby jí byly akorát. Otřásl se při pomyšlení, jak okrádá bezmocné obětí a nechává je zemřít. Pravda, Strážci vzali Jasmíne rodiče — pravděpodobně je zabili, nebo přinejmenším zotročili — a nechali ji samotnou v téhle divočině. Ale i tak ho při pomyšlení na její nemilosrdnost zamrazilo.

„Jezte!“

Jasmínin hlas přerušil jeho úvahy. Seděla vedle něj. „Jídlo vám pomůže znovu nabrat síly,“ pobídla je. „A tohle je moc dobré.“ Vzala si divné, růžové ovoce a hladově se do něj zakousla, až jí šťáva stékala po bradě.

Jsem hlupák, že ji takhle soudím, okřikl Lief v duchu sám sebe. Žije, jak nejlíp dokáže. A jenom díky ní jsme ještě naživu. Kvůli nám se vystavila velkému nebezpečí, i když se k nám mohla otočit zády. Teď nás vzala k sobě domů a podělila se s námi o své jídlo a pití.

Barda už začal jíst, a tak udělal to samé. Nikdy předtím nezažil podivnější večeři. Nejen kvůli tomu, že jídlo bylo jiné než to, na jaké byl zvyklý doma, ale také proto, že hodovali tak vysoko nad zemí, za svitu měsíce, v hnízdě, které se v nočním vánku jemně pohupovalo. A také proto, že černý pták jménem Krej a chlupaté zvířátko Filli tu jedli spolu s ním.

„Jak dlouho už tu žiješ sama, Jasmíno?“ zeptal se nakonec.

„Když přišli Šedí strážci, bylo mi sedm let,“ odpověděla dívka, olízla si prsty a sáhla po dalším ovoci. „Museli přijít tou delší cestou, která sem vede z Del. Jinak by se jich byli zmocnili Wennové. Zrovna jsem u pramene naplňovala vaky vodou. Moji rodiče byli hledat potravu a nosili ji do našeho domu v koruně stromu. Strážci je uviděli a chytili. Pak zapálili náš dům a moje rodiče odvlekli pryč.“

„Jak to, že tebe Strážci nenašli?“ zeptal se Barda.

„Maminka se po mně ohlédla a dala mi znamení, ať se schovám v kapradí a zůstanu zticha," vyprávěla smutně Jasmína. „Udělala jsem, co mi řekla. Myslela jsem si, že když budu hodná a poslechnu jí, rodiče se vrátí. Ale to se nestalo."

Sevřela rty a koutky jí poklesly, ale neplakala. Už je to asi dlouho, co naposledy plakala, pomyslel si Lief.

„Takže ty jsi vyrostla úplně sama, tady v Lese?" zeptal se.

Přikývla. „Dobré stromy a ptáci mi pomohli," řekla, jako by to byla ta nejnormálnější věc na světě. „Pamatovala jsem si, co mě učili rodiče. Z našeho starého domu jsem pak posbírala všecko, co neshořelo. Vyrobila jsem si tohle hnízdo, abych mohla v noci klidně spát a byla v bezpečí před vším, co se ve tmě potuluje po Lese. A tak si tady žiju."

„Ten silný elixír, po kterém jsme se mohli znovu hýbat," řekl Barda a zašklebil se, „co to bylo?"

„Má matka ho kdysi vyrobila z listů, jako jsou ty, které rostou na keřích podél cesty Wennů," odpověděla Jasmína. „Vyléčil otce, když ho bodl Wenn. A použila jsem ho i pro Filliho, když byl ještě mládě a já ho našla chyceného Wenny. Od té doby žije se mnou, viď, Filli?"

Zvířátko, uždibující vedle ní drobné plody, zašvitořilo na souhlas. Široce se usmála, ale když se otočila zpět k Bardovi a Liefovi, její úsměv rychle pohasl. „Když jsem vás našla, měla jsem posledních pár kapek," špitla. „Teď už je lahvička prázdná."

„Ty bys neuměla vyrobit další?" zeptal se Barda.

Zakroutila hlavou. „Oheň, který založili Strážci, zahubil keře, které rostly tady v Lese. Jediné místo, kde teď rostou, je Wennská stezka."

Tak, napadlo Liefa. Přišla o svou jedinou ochranu. Kvůli nám.

„Jsme ti hluboce zavázáni, Jasmíno," zamumlal. „Vděčíme ti za své životy."

Pokrčila rameny a vymetla si z klína ovocné pecky. „I Deltora je tvým velkým dlužníkem," dodal Barda. „Protože díky tobě můžeme pokračovat ve své cestě."

Jasmína vzhlédla. „Pokud půjdete tam, kde si myslím, že je schovaná ta vaše tajná věc, nikdy z Lesů neodejdete živí," podotkla stroze. „To jsem vás rovnou mohla nechat napospas Wennbarovi."

Chvíli bylo nepříjemné ticho. Pak děvče znovu pokrčilo rameny. „Ale předpokládám, že tam půjdete tak jako tak, i přes mé varování," povzdechla si a vstala. „Tak pojďte, ukážu vám cestu."

14. TMA

Vyrazili ještě té noci a celou dobu se drželi v korunách stromů, zatímco dole pod nimi šustily, vrčely a syčely nespatřené bytosti. Jejich cesta byla klikatá, protože Jasmína se pohybovala jenom po určitých stromech. „Dobrých stromech“, jak říkala.

Co chvíli sklonila ke kmeni takového stromu hlavu a jako by nehnutě poslouchala. „Říkají mi, co je před námi,“ řekla Bardovi na vysvětlenou. „Varují mě před nebezpečím.“ Nevěřícně na ni pohlédl. Ona na Bardu jenom vykulila oči, jako kdyby nechápala, proč se tváří tak nedůvěřivě.

O místě, k němuž je vedla, jim řekla jen málo. Sama toho moc nevěděla.

„Vím jenom, že to místo je uprostřed nejmenšího, prostředního ze tří Lesů,“ pověděla jim. „Ptáci se do toho Lesa neodvažují přiletět — říkají, že v jeho srdci je zakleté, zakázané místo. Říkají mu ‚Tma‘. Tmu střeží strašlivý strážce. Ti, kteří tam přišli, se odtamtud nikdy nevrátili. Dokonce i stromy se ho bojí.“

Otočila se k Liefovi s náznakem úsměvu. „Nevypadá to jako místo, které hledáte?“ zeptala se.

Přikývl a pro uklidnění se dotkl svého meče.

*

Když přecházeli malou mýtinu a vstoupili do prostředního Lesa, právě se rozednívalo.

Mezi stromy prosvítalo jen pár slunečních paprsků a bylo tu naprosté ticho. Nezaslechli jediného ptáka, nezahlédli jedinou mušku. Dokonce i stromy a popínavé rostliny, kterými šplhali, byly tiché. Jako by se ani vánek neodvážil narušit zdejší dusnou, vlhkou atmosféru.

Jasmína se začala pohybovat pomaleji a opatrněji. Filli se jí krčil za krkem, s hlavou schovanou v jejích vlasech. Krej už nelétal napřed, ale přeskakoval a přelétával z větve na větev spolu s nimi.

„Stromy nám radí, ať se vrátíme,“ zašeptala Jasmína. „Říkají, že zemřeme.“

V jejím hlase byl slyšet strach, ale nezastavila se. Lief s Bardou šli za ní, les byl stále hustší. Oči a uši měli nastražené — aby zachytili sebemenší podezřelý zvuk nebo známku nebezpečí. Přesto kolem nich nebylo nic než zeleň a všudypřítomné ticho narušovaly jen zvuky jejich vlastního pohybu.

Nakonec došli na místo, odkud už se nedalo jít dál. Pokroucené popínavé rostliny vyrůstaly hustě do všech směrů a splétaly se dohromady. Dusily ohromné stromy a vytvářely neprostupnou živou síť. Všichni tři se rozhledli na obě strany a zjistili, že síť z popínavých rostlin se uzavírá v kruh, který obklopuje vše, co je uvnitř.

„To musí být srdce Lesa," vydechla Jasmína. Zvedla ruku a Krej na ní okamžitě přistál.

„Musíme slézt na zem," řekl Barda.

Jasmína zavrtěla hlavou. „Tady je to hrozně nebezpečné. Stromy jsou němé a neporadí mi."

„Možná jsou mrtvé," zašeptal Lief. „Zadušené popínavými rostlinami."

Jasmína opět potřásla hlavou. Oči měla plné zármutku, lítosti a hněvu. „Nejsou mrtvé. Jsou jen svázané, jako vězni. Prožívají — muka."

„Liefe, musíme jít dolů," naléhal Barda. Po pravdě, řeči o stromech, které mají pocity, ho znepokojovaly. Považoval Jasmínu za naivního blázna. Otočil se k ní. „Děkujeme ti za všechno, co jsi pro nás udělala," řekl zdvořile. „Ale víc už udělat nemůžeš. Dál musíme pokračovat sami."

Zanechali dívku skrčenou v koruně stromu a začali napůl slézat, napůl padat na zem pod nimi. Lief naposledy pohlédl vzhůru a zachytil její pohled. Pozorovala je, s havranem usazeným na rameni. Druhou rukou hladila Fillího, který byl schovaný v jejích hustých vlasech.

Sklouzávali postupně níž a níž. Vtom Lief ucítil, jak se ocelový Pás, skrytý pod jeho košilí, začal zahřívat. Srdce mu zaplesalo s bojácným vzrušením, když cítil, jak ho Pás pálí na holé kůži.

„Tady někde to musí být," sykl na Bardu. Jeden z drahokamů je blízko. Pás to pozná."

Viděl, jak Barda sevřel rty. Věděl, na co ten urostlý muž myslí. Jestli je drahokam blízko, je nablízku i jejich hrozivý nepřítel. Oč by to bylo snazší, myslí si asi Barda, kdybych tu byl sám, bez nikoho, na koho se musím ohlížet. „Nedělej si o mě starost," zašeptal Lief co nejpevnějším a nejklidnějším hlasem. „Ať přijde cokoli, musíme především získat drahokam. Pokud tady zemřu, nebude to tvoje chyba. Musíš pak sundat Pás z mého těla a pokračovat sám, jak sis to vždycky přál."

Barda na něj rychle pohlédl, jako by chtěl odpovědět, ale pak sevřel rty a přikývl.

Seskočili na zem a zapadli po kolena do spadaného listí. Kolem byla skoro tma a úplné ticho. Kmeny stromů byly obalené pavučinami a všude

rostly houby nakupené do odporných trsů. Ve vzduchu bylo cítit vlhko a hniloba.

Lief a Barda vytasili meče a začali se plížit kolem kruhové stěny z popínavých rostlin.

Pás kolem Liefových beder se zahříval čím dál víc. Byl teplejší, ještě teplejší… až byl úplně rozpálený! „Už brzy," povzdechl si Lief.

Vtom ho Barda chytil za paži.

Před nimi byl ve stěně z rostlin otvor. A uprostřed stála mohutná děsivá postava.

Byl to rytíř. Rytíř ve zlatém brnění. Jeho brnění se blýskalo v šeru. Přílba byla zdobená dvěma zlatými rohy. Stál bez hnutí na stráži, v ruce ohromný meč. Lief překvapeně vydechl, když uviděl, co má obr zasazeno v rukojeti meče. Byl to veliký žlutý kámen. Topas.

„KDO TO PŘICHÁZÍ?"

Lief s Bardou ztuhli, když zazněl dutý hlas s dunivou ozvěnou. Rytíř se ani nepohnul, ale přesto si byli jistí, že to byl on, kdo promluvil. Bylo jim také jasné, že nemá cenu odpírat mu odpověď nebo se pokoušet ukrýt.

„Jsme poutníci z města Del," zvolal Barda. „Kdo to chce vědět?"

„Jsem Gorl, strážce tohoto místa a majitel jeho pokladu," ozval se dutý hlas. „Nejste tu vítáni. Odejděte a můžete žít. Když zůstanete, zemřete."

„Jsme v přesile," zašeptal Lief Bardovi do ucha. „Určitě ho dokážeme přemoci, pokud ho překvapíme. Můžeme předstírat, že odcházíme, a pak…"

Gorl k nim pomalu otočil hlavu. Průzorem pro oči byla vidět v helmě jen tma. Liefa zamrazilo v zádech.

„Takže vy se na mě domlouváte," zahřměl hlas. „Dobrá. Už jste si vybrali."

Obrněná paže se zvedla, kývla jejich směrem a vtom Lief se zděšením zjistil, že proti své vůli klopýtá ke Gorlovi, jako by ho někdo přitahoval neviditelným provazem. Zoufale se snažil zůstat stát na místě, ale síla, která ho táhla, byla příliš silná. Zaslechl Bardu klít a viděl, že i on se začal pohybovat směrem k rytíři.

Nakonec stáli přímo před ním. Tyčil se nad nimi. „Zloději! Hlupáci! Odvážili jste se přijít sem, abyste ukradli můj poklad. Teď půjdete za všemi ostatními, kteří se o to také pokusili. Vaše těla nakrmí moje rostliny stejně jako ta jejich."

Ustoupil stranou a Lief nahlédl v užaslé hrůze otvorem ve stěně.

Zeď ze zkroucených stonků byla daleko tlustší, než předpokládal. Tvořily ji stovky popínavých rostlin propletených do sebe. V této síti byl uvězněn bezpočet velkých stromů. Stěna se musela postupně zesilovat po celá staletí, rozšiřovala se směrem od srdce Lesa a zachvacovala čím dál víc stromů. Vysoko nad zemí rostliny vystupovaly z korun stromů a spojovaly se dohromady, aby vytvořily střechu nad malým kulatým prostorem, který ochraňovaly. Mezi houstnoucími listy prosvítal jen malý kousek modrého nebe. A pouze nepatrné množství slunečních paprsků smělo sestoupit dovnitř, aby v kruhu nebyla naprostá tma.

Kolem zdí ležela mezi zkroucenými kořeny stará, rozpadající se těla a kosti. Bezpochyby patřila mnohým obětem rytíře, který jimi živil své popínavé rostliny. Uprostřed kruhu byl malý kulatý plácek černého bahna, z něhož vyrůstalo něco, co vypadalo jako tři třpytivé zlaté šípy.

„Co je to?“ zalapal Lief po dechu.

„Víš moc dobře, co to je, zloději,“ zahřměl rytíř. „Jsou to Lilie života – poklad, pro který jste si přišli.“

„My jsme nepřišli pro Lilie!“ zvolal Barda.

Rytíř k němu otočil svou strašlivou hlavu. „Lžeš!“ vykřikl. „Chceš je mít jenom pro sebe, stejně jako já kdysi dávno. Chceš pít jejich nektar, aby ses stal nesmrtelným. Ale to ti nedovolím. Ochraňuji svůj poklad příliš dobře.“

Ve hněvu pozvedl svou obrněnou pěst. „Až Lilie konečně vykvetou a začne z nich vytékat zlatý nektar, jen já ho budu pít. Pak se stanu vládcem všech sedmi rodů, protože budu nepřemožitelný a budu žít navěky.“

„Je to blázen,“ vydechl Barda. „On snad neví, že se rody sjednotily pod vládou Adina. Dělá, jako by království Deltory nikdy neexistovalo.“

Liefovi se udělalo zle. „Myslím – myslím, že sem přišel ještě před tím, než vznikla sjednocená Deltora,“ odpověděl potichu. „Přišel sem hledat ty podivné Lilie, o kterých pořád mluví. A ty ho očarovaly. Určitě je tady po celá staletí.“

Gorl pozvedl meč. „Přejděte do kruhu,“ nakázal. „Musím vás zabít tam, aby vaše krev vytékala ke kořenům mých rostlin.“

Jejich nohy se znovu začaly pohybovat podle Gorlovy vůle. Propotáceli se otvorem v zelené zdi. Gorl kráčel za nimi, s mečem vztyčeným nad jejich hlavami.

15. LILIE ŽIVOTA

Uvnitř kruhu bylo šero. Zlaté hroty pučících Lilií představovaly na tomto ponurém místě jediný záblesk teplých barev. Vše ostatní bylo tmavě hnědé nebo matně zelené.

Lief a Barda stáli bezmocně před rytířem. Nemohli se pohnout. Nemohli bojovat, ani utéct. Gorl zdvihnul meč ještě výš.

Za chvíli bude po nás, pomyslel si Lief. Musel však stále myslet na Pás, který měl připnutý. Pokud zemře, Pás tu zůstane ležet zapomenutý spolu s jeho kostmi. Už nikdy do něj nebudou drahokamy znovu zasazeny, následník trůnu Deltory nebude nikdy nalezen a země zůstane navždy pod nadvládou Stínů.

To se nesmí stát! řekl si v duchu odhodlaně. Co ale můžu dělat?

Vtom promluvil Barda.

„Máš sice na sobě brnění rytíře, Gorle," pravil klidně. „Ale nejsi skutečný rytíř. Nebojuješ se svými protivníky čestně."

Copak to není zlé už takhle, Bardo? pomyslel si Lief s hrůzou. Proč riskuješ, že ho rozzlobíš ještě víc?

Gorl zaváhal a veliký meč se mu zachvěl v ruce. „Musím ochraňovat Lilie života," zavrčel. „Poznal jsem své poslání, jakmile jsem poprvé uviděl zlatý nektar kapat z jejich květů."

„Ale v té době jsi tu nebyl sám, že, Gorle?" pokračoval směle Barda. „Sám by ses na cestu do Lesů hrůzovlády nevydal. Určitě jsi měl společníky."

Snaží se od nás odvrátit Gorlovu pozornost, napadlo Liefa a náhle porozuměl. Doufá, že Gorlova moc nad našimi těly zeslábne, když začne myslet na jiné věci.

„Gorle, co se stalo s tvými druhy?" naléhal Barda.

Rytířova hlava ucukla stranou, jako by dostal ránu. „Moji společníci — mí dva bratři — utíkali nedočkavě k Liliím," zamručel. „A…"

„A tys je zabil!" dokončil za něj Barda.

Gorlův hlas se změnil v hlasité, vysoké kňučení. „Musel jsem to udělat!" naříkal. „Nemohl jsem se s nimi podělit! Potřeboval jsem celý pohár nektaru pro sebe. Měli s tím počítat."

Sklonil hlavu, začal pomalu přecházet po kruhu a brblal si spíš pro sebe. „Zatímco bratři se mnou bojovali, Lilie odkvetly a nektar přišel nazmar, protože vytekl do bahna. Ale já neztratil naději. Lilie v té chvíli už byly moje a jenom moje. Musel jsem jen čekat, až znovu vykvetou."

Liefovi zaplesalo srdce, když ucítil, že se železné okovy rytířovy moci uvolňují a dovolují mu opět svobodný pohyb. Bardův nápad fungoval. Gorlova mysl teď byla daleko od nich. Pohlédl na svého společníka a viděl, že Barda už se chopil meče.

Gorl k nim byl nyní otočený zády a obrněnou rukou hladil listy a stonky spletených popínavých rostlin. Vypadal, jako by zapomněl, že tam není sám. „Když z bláta vyrašily nové výhonky, vypěstoval jsem kolem nich živý plot, abych je ochránil před vetřelci," mumlal. „Odvedl jsem dobrou práci. Bez mojí péče by rostliny nikdy tak nevyrostly."

Barda dal Liefovi tichý signál a s meči v rukou se začali tiše plížit ke Gorlovi. Oba věděli, že mají jen jedinou šanci. Nikdy to nemohl být spravedlivý boj. Museli rytíře dostat překvapením a zabít ho dřív, než je zas spoutá svými kouzly. Jinak budou ztraceni, tak jako tolik jiných před nimi.

Gorl vedl dál svou samomluvu a hladil popínavé stonky. „Usekal jsem větve všech stromů, které se opovážily mým rostlinám vzepřít," bručel. „Hnojil jsem svou ochrannou stěnu těly nepřátel — mužů, žen, ptáků a zvířat, kteří si troufli přijít až sem. Svůj poklad jsem udržoval v bezpečí. Čekám už velmi dlouho, až vykvetou. Ale jsem si jistý, že můj čas přijde již brzy."

Barda se s mocným výkřikem vrhl vpřed. Mečem zasáhl nejlepší možné místo — úzkou tmavou mezeru mezi rytířovou helmou a brněním — a zapíchl ho dovnitř. K Liefovu zděšení však rytíř nepadnul k zemi. Se slabým zavrčením se otočil, vytáhl si Bardův meč z krku a odhodil ho stranou. Lief samým leknutím a strachem vykřikl. Rytíř se poškrábal na zádech a pak jeho obrněná ruka vyrazila vpřed jako útočící had, chytla Bardu pod krkem a přinutila ho pokleknout.

„Zemřeš, zloději!" zasyčel krutě. „Umírej pomalu!" A zapíchl meč Bardovi do prsou.

„NE!" zaúpěl Lief. Před očima se mu zatmělo. I přes rudou mlhu bolesti a hrůzy však viděl, jak Gorl vytáhl svůj meč a s pohrdavým zavrčením srazil Bardu k zemi. Viděl velkého muže sténat v bolestech, zatímco jeho život odtékal ke kořenům popínavých rostlin. Pak se k němu Gorl otočil a Lief ucítil, jak ho rytířova neviditelná ruka tvrdě stiskla.

Stál na místě jako přikovaný a čekal na smrt, když Gorl opět pozvedl zakrvácený meč. A pak… „GORLE! GORLE!"

Vysoko nad nimi se ozval křik — pronikavý a divoký jako křik ptáků.

Gorl cukl hlavou a se vzteklým zabručením polekaně vzhlédl.

Lief se podíval nahoru také a ke svému zděšení uviděl Jasmínu. Pohupovala se na vrcholku jednoho z vysokých stromů a vykukovala na ně dolů otvorem ve střeše z popínavých rostlin. Krej se jí vznášel nad hlavou. Černá křídla měl roztažená, jako by ji chtěl chránit.

„Svojí záští a žárlivostí jsi změnil dobro tohoto místa ve zlo, Gorle!“ zvolala Jasmína. „Svázal jsi a zotročil stromy a zabil ptáky — a to všechno proto, abys střežil něco, co ti nepatří!“ Dýkou začala sekat rostliny, které tvořily střechu. Kousky listů začaly padat jako zelený sníh.

Se zuřivým křikem zvedl Gorl ruce. Lief ucítil, že má opět volné údy, protože rytíř obrátil veškerou svou sílu nahoru — k novému vetřelci.

„Utíkej, Liefe!“ zaječela Jasmína. „Doprostřed! Teď!“ Kdesi nad ním se ozvalo silné prasknutí. Lief uskočil stranou, do bahna uprostřed mýtiny. Právě včas. Země za ním se otřásla mohutnou ránou, která se rozléhala jako hromobití.

Doba, kdy potichu ležel s pevně zavřenýma očima, mu připadala jako věčnost. Hlava se mu točila a srdce mu tlouklo jako o závod. Teprve po chvíli si uvědomil intenzivní pocit tepla a to, že ho někdo jemně poplácává po zádech. Ještě zadýchaný se s obtížemi zvedl na kolena a otočil se.

Musel mhouřit oči, které byly tak dlouho přivyklé přítmí, proti jasnému slunečnímu světlu, jež zalévalo mýtinu z otevřeného nebe. Neprostupná střecha z popínavých rostlin byla pryč a listy a stonky stále padaly dolů jako déšť. Tam, kde ještě před několika minutami stáli společně s Gorlem, ležela příčina té velké změny — obrovská ulomená větev. Pod větví ležela hromada rozmačkaného zlatého brnění.

Lief se zmateně rozhlížel kolem sebe, neschopen uvěřit té náhlé změně. Pás se mu na kůži rozpálil. Pohlédl na zem a spatřil přímo před sebou Gorlův meč. Skoro jako ve snu ho zvedl. Topas zasazený v rukojeti zářil jako ryzí zlato. Tak, pomyslel si spokojeně, první drahokam, který jsme našli, je topas — symbol věrnosti.

Pak si najednou vzpomněl. Rozhlédl se a jeho pohled spočinul na nehybném, bledém těle Bardy, ležícího na kraji paseky. Vyskočil ze země a utíkal k němu, poklekl vedle něj a zoufale volal jeho jméno.

Barda se však ani nepohnul. Ještě dýchal, ale velmi slabě. Rozšklebená rána v jeho hrudi stále krvácela. Lief si rozepnul kabát a košili, pokoušel se ránu vyčistit a zastavit krvácení svým pláštěm. Musel něco udělat, i když věděl, že je to zbytečné. Bylo příliš pozdě.

Letmo pohlédl na Jasmínu, která lehce seskočila na zem vedle něj. „Barda umírá," vypravil ze sebe. U srdce pocítil hroznou bolest. Nesnesitelný pocit smutku, osamělosti a marnosti.

„Liefe!" uslyšel vydechnout Jasmínu. Přesto se ani nepohnul.

„Liefe! Podívej!"

Tahala ho za rukáv. Neochotně zvedl hlavu. Jasmína s otevřenými ústy hleděla doprostřed mýtiny. Ve tváři měla úžas.

Lief se otočil, aby uviděl, na co se dívá.

Lilie života rozkvétaly. Jejich poupata, která předtím vypadala jako zlaté šípy, se otevřela ve slunečním světle, které jim rytíř tak dlouho odpíral. Radostně se rozvinula ve zlaté kalichy, aby nasála co nejvíce světla. Z květů tryskal průzračný zlatý nektar se sladkou vůní, který proudil po okvětních lístcích ven a vytékal na zem do černého bahna.

16. TOPAS

Lief s výkřikem odhodil meč a prudce vyskočil. Utíkal k bahnitému políčku a nastavil dlaně pod proud nektaru. Když je měl plné až po okraj, běžel zpět k Bardovi, nalil nektar na jeho ránu a zbytkem mu potřel bledé rty.

Pak napjatě čekal. Uběhla minuta. Druhá…

„Možná už byl od nás příliš daleko," zamumlala Jasmína.

„Bardo!" prosil Lief. „Vrať se! Vrať se!" Víčka statného muže se zachvěla. Otevřel oči. Měl zastřený pohled, jako by byl ve snu. „Co — se děje?" zamumlal. Do tváří se mu začala vracet barva. Rukou si nahmatal ránu na prsou. Olízl si rty. „To bolí," zasípal.

„Ale rána se hojí!" žasla Jasmína. „Vidíš? Sama se uzavírá! Nikdy jsem nic takového neviděla."

Lief byl štěstím bez sebe. Viděl, že se rána opravdu zaceluje. Už z ní zbyla jen vystouplá červená jizva. Za chvíli začala blednout, až se z ní stala jen tenká bílá čárka. „Bardo! Jsi živý a zdravý!" radoval se. „Samozřejmě!" zabručel Barda, posadil se a rukama si prohrábl zacuchané vlasy. Udiveně se rozhlédl kolem sebe. „Co se stalo?" vyptával se, když se stavěl na nohy. „Omdlel jsem? Kde je Gorl?"

Lief mlčky ukázal na zprohýbané brnění pod spadlou větví. Barda k němu zamračeně popošel.

„Tohle je jeho brnění," řekl a kopl do něj. Jenže uvnitř není žádné tělo."

„Myslím, že Gorlovo tělo se už dávno rozpadlo na prach," řekl Lief. „Všechno, co zbylo uvnitř jeho zlaté skořápky, byla tma a… odhodlání. Ale když už bylo brnění jednou zničeno, vůle nemohla na ostrém světle přežít."

Barda se s odporem ušklíbl. Pohlédl vzhůru. „Takže spadla větev a dodělala ho," poznamenal. „To bylo pořádné štěstí."

„Žádné štěstí!" zvolala pobouřeně Jasmína. „Řekla jsem nejvyššímu stromu, co musí udělat, a nakonec mě poslechl. Slíbila jsem mu, že když udělá, co jsem po něm chtěla, zbavím jeho i ostatní stromy popínavých rostlin, které je dusí. Ztráta jedné větve byla malou obětí ve srovnání se svobodou, kterou získají."

Barda nedůvěřivě zdvihl obočí, ale Lief mu položil ruku na rameno. „Věř mi, Jasmína mluví pravdu," potvrdil. „Zachránila nám oběma život."

„Bardovi jsi zachránil život ty," protestovala teď znovu Jasmína. „Slunce přimělo Lilie vykvést a…"

Vtom se zarazila a rychle se otočila k Liliím života. Lief tam pohlédl také a viděl, že už odumírají. Z jejich vadnoucích okvětních plátků kapalo ještě posledních pár krůpějí. Jasmína zatáhla za řetízek, který měla kolem krku, a vytáhla zpod šatů malou bílou lahvičku zdobenou stříbrem. Utíkala k bahnitému políčku a přidržela jí pod okvětními lístky, aby do ní poslední zlaté kapky spadly. Pak se dívala, jak Lilie sklonily hlavy a klesly do černého bahna.

„Kdo ví, za jak dlouho zase vykvetou," řekla tiše, když se vrátila. „Ale vykvetou, protože odteď na ně bude svítit slunce. A do té doby budu mít aspoň těch pár kapek. I tak je to velká vzácnost."

„Vypiješ je a budeš žít navěky?" zeptal se Lief s úsměvem, neboť už předem znal odpověď.

Jasmína pohodila hlavou. „Jen hlupák by chtěl něco takového," řekla pohrdavě. „Těch pár kapek by stejně nemělo takový účinek podle toho, co říkal Gorl. Přesto se nektar bude hodit — jak už jsme si dnes ověřili."

„Jak?" zeptal se nechápavě Barda.

„Vzkřísilo tě to, když jsi byl na pokraji smrti, kupodivu," vysvětlil Lief. „Budu ti to vyprávět. Ale nejdřív…"

Zvedl ze země Gorlův meč. Obrovitý topas jako by na něj zamrkal a sám vypadl z rukojeti meče do jeho dlaně. Samou radostí se rozesmál, když ho držel mezi dvěma prsty a sluneční paprsky osvítily jeho žlutý povrch, který se třpytil jako zlato.

„Co to je?" zvolala Jasmína. „Tohle jste hledali?" Lief si příliš pozdě uvědomil, že ve svém vzrušení nechtěně prozradil jejich tajemství. Viděl, jak se Barda zašklebil a pak nepatrně přikývl. Něco jí řekni, ale ne všechno, říkalo jeho přikývnutí.

„To je topas, symbol věrnosti." Lief položil drahokam do Jasmíniny nedočkavé dlaně. „Říká se, že topas umí…"

Nečekaně se zarazil. Paseka náhle ztmavla, jako by se slunce schovalo za mrak. V té samé chvíli se nad mýtinou začala tvořit hustá mlha. Krej zakrákal, Filli nervózně štěbetal. Všichni tři ztuhli.

Z mlhy se vynořila mihotavá bílá postava. Byla to usměvavá žena s pohlednou tváří.

„Přízrak," vydechl Barda ohromeně. „Topas…" Mlha zavířila. Pak slyšeli hlas.

„Jasmíno!" volal hlas. „Jasmíno, dítě moje!" Lief zmateně pohlédl na Jasmínu. Dívka strnule stála a držela topas v natažené ruce. Její tvář byla v tu chvíli bílá jako mlha. Rty se jí pohnuly, když upřeně hleděla na postavu

před sebou. „Maminko!“ vydechla. Jsi — jsi to ty? Je vůbec *možné*, že jsi to ty?“

„Ano, Jasmínko. Je to tak úžasné, že s tebou konečně mohu mluvit. Jasmíno — poslouchej mě pozorně, nemám mnoho času. Počínala sis dobře, velmi dobře, od té chvíle, co nás od sebe odloučili. Ale teď musíš udělat ještě víc.“

„Co?“ zašeptala Jasmína v údivu. „Co mám udělat, maminko?“

Duch napřáhl ruce. „Lief a Barda jsou přátelé a jejich pouť je důležitá,“ řekla hlasem tak tichým, jako by jen větřík zavzdychal. Je to cesta, která osvobodí naši zemi od Pána stínů. Ale ještě toho musejí mnoho vykonat a čeká je dlouhé putování. Musíš se k nim připojit — odejít z Lesů, jít s nimi a pomáhat jim ze všech sil. Je to tvůj osud. Rozumíš mi?“

„Ano,“ špitla Jasmína. „Ale maminko…“

„Teď už se musím rozloučit,“ vzdychl slabounký hlásek. „Ale budu na tebe dávat pozor, tak jako to dělám celou dobu, Jasmíno. A budu tě milovat, jako jsem tě milovala vždycky. Měj dobré srdce, má nejdražší.“

Jasmína stála bez pohnutí, zatímco se mlha pomalu rozplývala. Když se otočila k Liefovi a vrátila mu topas, oči měla zalité slzami. „Co je to za kouzlo?“ zasyčela skoro rozzlobeně. „Co je to za kámen, že mi umí ukázat moji matku?“

„Říká se, že topas má moc spojit živé se světem duchů,“ řekl Barda chraplavě. „Nevěřil jsem tomu, ale…“

„Takže moje maminka je mrtvá,“ špitla smutně Jasmína. „Myslela jsem si to — cítila jsem to. Ale přesto jsem doufala…“ Rty se jí sevřely. Pak se zhluboka nadechla, zvedla bradu a zpříma na ně pohlédla.

„Vypadá to, že mám jít s vámi i dál, až opustíte Lesy hrůzovlády,“ řekla. „Pokud mě tedy s sebou vezmete.“ Zdvihla ruku k malému chlupatému zvířátku, které jí sedělo na rameni. „Ale nemohla bych tu nechat Filliho. A Krej je všude se mnou. S tím musíte počítat.“

„Vezmeme!“ zvolal Lief. Náhle si však uvědomil, že není jediný, kdo by s tím měl souhlasit. Rychle pohlédl na Bardu. Srdce se mu sevřelo, když viděl, jak jeho druh pomalu kroutí hlavou. Pak Barda promluvil.

„Asi už stárnu,“ povzdechl si. „Nebo jsem se moc praštil do hlavy, když jsem spadnul. Je to na mě všecko nějak rychlé.“ Na jeho tváři se pomalu rozjasnil úsměv.

„Ale ne tak rychlé, abych nepoznal dobrý nápad, když nějaký slyším,“ dodal.

Položil svou silnou ruku Liefovi na rameno a otočil se k Jasmíně. „Nechtěl jsem, aby se mnou šel Lief, když naše cesta začala — to přiznávám," pravil spokojeně. „Ale kdyby byl zůstal doma, tak jak jsem si přál, byl bych teď mrtvý a cesta by skončila hned na počátku. Neudělám stejnou chybu podruhé. Pokud osud chce, abychom byli tři, budeme tři."

Kouzelný pás začal Liefa pálit, jako by se chtěl připomenout. Odepnul ho a položil před sebe na zem. Sklonil se nad ním a připevnil topas do prvního medailonu. Kámen vklouzl na svoje místo a rozzářil se, čirý a zlatý jako nektar Lilií života, teplý a zlatý jako slunce.

Jasmína si Kouzelný pás zvědavě prohlížela. Je na něm sedm medailonů," počítala. „Šest je jich prázdných."

„Ale v jednom už je zasazený kámen," řekl spokojeně Lief.

„I ta nejdelší cesta začíná teprve prvním krokem," navázal Barda. „A my ten první právě udělali. Ať nás čeká cokoli, máme teď důvod oslavovat."

„Já začnu tím, že zbavím stromy těch prokletých popínavých rostlin," řekl odhodlaně Lief a položil ruku na svůj meč.

Ale Jasmína se smála. „To nebude třeba," vysvětlila mu. „Roznesla se zpráva, že Tma byla zničena."

Ukázala nahoru a Lief ke svému překvapení uviděl, že stromy jsou obsypané ptáky. Zatím je neslyšel, protože byli příliš zaneprázdnění, než aby křičeli nebo zpívali. S nesmírným zaujetím svými zobáky a drápy strhávali popínavé rostliny. A v každém okamžiku přilétali další a další — ptáci všemožných druhů.

„Zvířata už jsou na cestě," pokračovala Jasmína. „Malí hlodavci, kteří se živí kořeny a stonky. Budou tady do hodiny a s chutí se pustí do práce. Za den nebo dva budou stromy zase volné."

Všichni tři chvíli jen tak stáli a pozorovali fascinující podívanou. Některé větve už byly úplně očištěné. Teď, když byly zbavené pout a zátěže, radostně se natahovaly k nebi.

„Tohle muselo být kdysi překrásné místo," prohodil tiše Lief.

„A zase bude," podotkla Jasmína. „Díky vám. Bylo to veliké štěstí, že jste sem přišli."

Barda se zazubil. „Musím přiznat, že jsem o tom chvíli pochyboval," řekl. „Ale všechno dobře dopadlo. Velmi dobře." Unaveně se protáhl. „Myslím, že bychom měli den nebo dva zůstat, abychom si odpočinuli, najedli se a dohlédli na očištění stromů."

„A pak?" zeptala se Jasmína. „Co bude pak?"

„Pak,“ řekl suše Barda, „půjdeme dál.“ Lief si znovu opatrně připnul Pás kolem pasu. Cítil se zahlcený protichůdnými pocity. Cítil údiv a jisté nadšení, když si uvědomil, co už mají za sebou. Cítil vzrušení, nedočkavost, napětí a obavy, když pomyslel na to, co je čeká.

Ale ze všeho nejvíc cítil úlevu a hluboké, hluboké štěstí. První drahokam byl nalezen. Putování za záchranou Deltory skutečně začalo.

Poprvé vydalo nakladatelství Scholastic Australia Pty Limited v roce 2000.
Grafická koncepce Kate Roweová
Ilustrace na obálce Marc McBride
Text and graphics copyright © Emily Roddaová, 2000
Cover illustrations copyright © Scholastic Australia, 2000
Copyright © Scholastic Australia Pty Limited, 2000
ISBN 1 86504 225 0 (Scholastic Australia)

Z anglického originálu The Forests of Silence série Deltora Quest 1 přeložila Olga Machútová.
Grafická úprava obálky Marek Midas
Jazyková úprava Štěpán Kovařík
Jazyková korektura Boris Lehečka
Odpovědná redaktorka Helena Škodová
Technická redaktorka Alena Suchánková
Vydalo nakladatelství Fragment,
Humpolecká 1503, Havlíčkův Brod,
jako svou 873. publikaci. 1. vydání, 2004
Sazbu zhotovil Fragment DTP, s. r. o.
Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín.

Kontaktní adresa: Radiová 1, 102 27 Praha 10 — Hostivař
e-mail: fragment@fragment.cz,
http://www.fragment.cz

EMILY RODDAOVÁ

Proslulá australská spisovatelka Emily Roddaová pracovala dlouho jako knižní redaktorka a vydavatelka. Od roku 1994 se plně věnuje psaní. Vydala zatím pěti desítek knih pro děti různého věku a píše také detektivky pro dospělé (pod svým pravým jménem Jennifer Roweová). Její příběhy jsou plné nejen dobrodružství a vtipu, ale i smutku, bolesti a těžkého rozhodování.

Její prvotina Něco zvláštního (Something speciál, 1984) se stala v Austrálii nejlepší dětskou knihou roku. Později získala toto ocenění ještě čtyřikrát. „Žádná postava z mých knih přesně nepopisuje nikoho koho znám, ale vychází z jeho zkušeností. Pozoruji lidi, poznávám je a naslouchám jim. a když přemýšlím o nové postavě, vybavují se mi zpětně tyto poznatky," prozradila autorka.

Emily Roddaová vyrůstala v Sydney se svými dvěma bratry a v roce 1973 promovala na University of Sydney. Je vdaná a má čtyři děti, pro které vymýšlela své první příběhy.

Série DELTORA — Země nestvůr a kouzel si získala oblibu mezi dětmi po celém světě a patří mezi nejznámější díla Emily Roddaové. Jde o soubor osmi knih, na které ještě volně navazují další pokračování. Děj má spád a je do detailu promyšlen. Poutavá dobrodružství zaujmou nejen děti, ale i dospělé. Pro autorčin styl je typické, že zasazuje do vyprávění hádanky a slovní hříčky Vtahuje tak čtenáře do hry a nenápadně ho vede, aby se pokoušel na řešení přijít dříve než její literární hrdinové.

Putování tří přátel připomíná Tolkienova Pána prstenů. I oni bojují proti hrozivému nepříteli, cestují ve stálém strachu z prozrazení a jejich plán se zdá podobně absurdní jako úkol Tolkienova hobita Froda zničit prsten. Atmosférou vyprávění je Deltora v mnohém blízká příhodám, které zažívají děti v knihách C. S. Lewise, a zároveň představuje novodobou paralelu ke starým ságám a příběhům o králi Artušovi a Kruhovém stolu.